

Türklere Karşı Ordu Vaazı

Her ne kadar Türklere savaş hakkında yazdığım kitapçıkta, (şayet gerçekleşirse) Türklere karşı yapılacak bir savaşın hangi vicdan ve yöntemle ele alınması gerektiği konusunda yeterli bilgi vermiş olsam da; sevgili Almanlarım da ne bana inanacak ne de beni dinleyecek lütfu bulabildim. Ta ki iş işten geçene, bela kapıya dayanana ve artık ne bir yardım ne de bir çare kalmayana dek; tıpkı İsrail halkının peygamberleri (1. Krallar son bölümde yazdığı üzere) artık hiçbir çare ve yardım kalmayana dek hor görmesi gibi. Şimdi bizim de başımıza gelen tam olarak budur: Türkler hakkında yazdıklarım kimse inanmak istemedi, ta ki şimdi bu büyük acıyı bizzat tecrübe edene ve birkaç gün içinde binlerce insanın katledilip götürüldüğünü görene dek. Bunu kendimiz istedik; eğer Tanrı mucizevi ve beklenmedik bir şekilde yardımımıza koşmasaydı, Alman topraklarında asıl büyük acıyı o zaman tadacaktık.

Ben sevgili Almanlarımı iyi tanırım; bu "dolu domuzlar", kendi alışkanlıkları uyarınca, her şey yoluna girince tekrar yan gelip yatacak, büyük bir özgüven ve güvenlik hissi içinde içip iyi yaşamaya bakacaklardır. Kendilerine gösterilen bu büyük lütfun kıymetini bilmek yerine, her şeyi nankörce unutacak ve şöyle düşüneceklerdir: "Ha, Türkler artık gitti ve kaçtılar, neden daha fazla endişelenip boşuna masraf yapalım ki? Belki bir daha hiç gelmezler." Ta ki bizler,

hak ettiğimiz cezayı Tanrı'nın elinden layığıyla almak üzere... Pekala, artık daha fazlasını yapamam. Türk'ün gücünün hafife alınmaması gerektiğini söylediğimde, bu alaycı ve boş bir laf olarak görüldü; ondan çok daha güçlü pek çok prens olduğu söylendi. Alman prenslerini böyle korkutmamam ve cesaretlerini kırmamam gerektiği iddia edildi. Şimdi o ağzı bozuklar öne çıksın da prensleri teselli etsinler ve Türk'ün gücünü aşağılasınlar bakalım. İnanıyorum ki Türk onları yalancı çıkardı ve benim sözümün doğruluğu kanıtlandı.

Ancak yine de, o tanrısızlar ve Mesih'e küfredenler için hiçbir işe girişilmediği gibi, onlar yüzünden hiçbir işten de geri durulmadı. Krallar ve prensler, piskoposlar ve papazlar şimdiye dek Müjde'yi (Evangelion) kovdular ve ona zulmettiler; çok kan döktüler, Mesih'in hizmetkârlarına her türlü eziyeti ve talihsizliği reva gördüler. Bilinen açık gerçeğe karşı yapılan bu küfür ve aşağılama o kadar utanç verici bir boyuta ulaştı ve halk o kadar kötü ve azgın bir hale geldi ki; Almanya'nın kısa süre içinde Tanrı'ya bir bedel ödemesi gerektiğini kehanet etmek zorunda kaldım. İşte o bedel şimdi ödeniyor ve başlıyor; Tanrı bize yardım etsin ve bize merhamet etsin, Amin. Çünkü onlar Mesih'e karşı o kadar öfkeli ve kötüler ki, O'nun sözüne ve hizmetkârlarına haksızlık ediyorlar; O da onlara karşı acı çekmek ve zayıf kalmak zorunda kalıyor. Bu yüzden O, şu atasözüne uygun olarak hareket ediyor: ("Hiç kimse

o kadar kötü olmamıştır ki, ondan daha kötüsü üzerine gelmesin") ve aradan çekilip kötüye müsaade ediyor. Ancak bu kötü ve öfkeli efendilerin üzerine, onlardan daha kötüsünü, yani Türk'ü gönderiyor. Madem bu kadar kötü olmak istiyorlar, bakalım kim kimi alt edecek; şimdi kim kötülük yapabiliyorsa yapsın, artık kötülük ve daha büyük kötülüklerin zamanıdır.

Bunları tövbe etmeyen, inatçı düşmanlara ve Mesih'in sözüne zulmedenlere karşı söylemiş olayım. Fakat yine de Alman topraklarında bu sözü seven pek çok kişi olduğu ve Mesih'in orada azımsanmayacak sayıda üyesi bulunduğu için; bu ordu vaazı, bu korkunç ve tehlikeli zamanlarda onları teselli etmek ve uyarmak amacıyla yayınlanmalıdır.

Şeytan, müridi olan Türk aracılığıyla kuşkusuz sadece dünyevi egemenliği değil, aynı zamanda Mesih'in krallığını da ele geçirmeye ve O'nun kutsal üyelerini imandan koparmaya çalışmaktadır; tıpkı Daniel'in 7. bölümde söylediği gibi. Bu nedenle, bu vaazı iki bölüme ayırmak istiyorum: İlki vicdanları bilgilendirmek, ikincisi ise yumruğu (savunmayı) teşvik etmek için.

Vicdanı bilgilendirmek şu işe yarar: Kutsal Yazılara göre Türk'ün ne olduğu ve ne olarak kabul edilmesi gerektiği konusunda emin olunmalıdır. Çünkü Kutsal Yazılar bize, Son Gün'den önce Hristiyanlığı harap edip yok edecek iki korkunç tiran hakkında

kehanette bulunur: Biri ruhani olandır; hilelerle veya sahte ibadet ve öğretilerle, gerçek Hristiyan inancına ve Müjde'ye karşı gelir ki Daniel 11. bölümde onun kendisini tüm tanrıların ve her türlü ibadetin üzerine çıkaracağını yazar. Aziz Pavlus da Selaniklilere İkinci Mektup 2. bölümde onu "Deccal" (Endtchrist) olarak adlandırır. Bu, hakkında başka yerlerde yeterince yazdığımız Papalık ve onun kurumudur. Diğeri ise kılıçla, bedensel ve zahiri olarak en korkunç şekilde saldırandır; Daniel 7. bölümde onun hakkında güçlü bir kehanette bulunur ve Mesih de Matta 24. bölümde, yeryüzünde benzeri görülmemiş bir kederden bahseder; bu da Türk'tür. Dolayısıyla şeytan, dünyanın sonu yaklaştığı için, biz göğe yükselmeden önce Hristiyanlığa her iki gücüyle birden en korkunç şekilde saldırmalı ve bize son büyük darbesini indirmelidir.

Kim şimdi bu zamanda bir Hristiyan olmak istiyorsa, Mesih'te cesur olsun ve bundan sonra artık barış ve güzel günler hayali kurmasın; böylesine bir kederin ve kehanetin vakti gelmiştir. Bununla birlikte, bizim gururumuz ve tesellimiz şudur: Mesih'in gelişi ve kurtuluşumuz da uzak değildir, aksine işiteceğimiz üzere bunu hızla takip edecektir. Bu nedenle sıkı dur ve emin ol ki: Türk, kesinlikle şeytanın Mesih'e karşı duyduğu son ve en kötü öfkesidir ve bununla fıçının dibini devirir ve Mesih'in krallığına karşı tüm gazabını boşaltır. Dahası o, yeryüzündeki nankörlere, tanrısızlara, Mesih'i ve O'nun sözünü aşağılayıp

zulmedenlere karşı Tanrı'nın en büyük cezasıdır; kuşkusuz cehennem ve ebedi azabın habercisidir. Çünkü Daniel, Türk'ten hemen sonra yargı gününün ve cehennem geleceğini söyler. Nitekim onun, kendisine hiçbir kötülük yapmamış olan insanları, kadınları, gençleri ve yaşlıları nasıl korkunç bir şekilde katlettiğini, kazığa geçirdiğini ve parça parça ettiğini bizzat görmekteyiz; sanki öfkeli şeytanın kendisi vücut bulmuş gibi hareket etmektedir. Zira hiçbir krallık, onun yaptığı gibi katliam ve yıkımla böyle kudurmamıştır. Pekala, şimdi bunu Peygamber Daniel'den işitmek istiyoruz.

Daniel, dünyanın sonu gelmeden önce yeryüzüne gelecek olan dört imparatorluğu betimlemiştir; Daniel 7. bölümde okuduğumuz üzere:

Denizden dört büyük hayvanın çıktığını gördü. İlki bir aslan gibiydi ve kartal kanatları vardı. İkincisi bir ayağa benziyordu ve ağzında üç sıra dişi vardı. Üçüncüsü bir parsa benziyordu, dört kanadı ve dört başı vardı. Dördüncüsü ise korkunç ve tuhaf bir hayvandı; çok güçlüydü ve büyük demir dişleri vardı; onlarla yiyip parçalıyor, geri kalanı ise ayaklarıyla çiğniyordu. On boynuzu vardı. Ben bu boynuzlara bakarken, işte, onların arasından ...başka bir küçük boynuz çıktı; onun önünde ilk boynuzlardan üçü söküldü. Ve bu boynuzun insan gözü gibi gözleri vardı ve ağzı korkunç şeyler konuşuyordu. Ben bakarken tahtlar kuruldu ve Günleri Eski Olan (Tanrı)

yerine oturdu. Yargılama başladı ve kitaplar açıldı. Boynuzun konuştuğu o korkunç sözler yüzünden bakmaya devam ettim ve gördüm ki o hayvan öldürüldü, bedeni yok edildi ve yanması için ateşe atıldı. Diğer hayvanların egemenliği de ellerinden alınmıştı.

Daniel'in metni, şu an bize gereken kadarıyla kısaca budur. Şimdi aynı bölümün devamında şu açıklama gelir; orada der ki: Orada duranlardan birine yaklaştım ve ona tüm bunların hakikatini sordum. O da bana şöyle açıkladı ve öğretti: Bu dört büyük hayvan, yeryüzüne gelecek dört imparatorluktur; ancak En Yüce Olan'ın kutsalları, krallığı sonsuza dek mülk edinecekler. Bundan sonra, o kadar korkunç olan dördüncü hayvanın ne olduğunu; demir dişleri ve pençeleriyle nasıl yiyip parçaladığını ve geri kalanı ayaklarıyla nasıl çiğnediğini; başındaki on boynuzun ne olduğunu; önünde üç boynuzun düştüğü o diğer boynuzun ne olduğunu bilmek istedim. O boynuz ki gözleri vardı ve ağzı korkunç şeyler konuşuyordu ve diğerlerinden daha büyük görünüyordu. Ben baktım ve gördüm ki, bu boynuz kutsallara karşı savaş açıyor ve Günleri Eski Olan gelip hüküm verene dek onlara galip geliyordu. ...En Yüce Olan'ın kutsalları lehine hüküm verilene ve kutsalların krallığı mülk edineceği vakit gelene dek.

Ve o şöyle dedi: "Dördüncü hayvan, yeryüzündeki dördüncü imparatorluk olacaktır; o tüm krallıklardan

daha büyük olacak, bütün dünyayı yiyip bitirecek, çiğneyecek ve parçalayacaktır. On boynuz, bu imparatorluğa ait olan on kraldır. Onlardan sonra bir başkası çıkacak; o öncekilerden daha güçlü olacak ve üç kralı dize getirecektir. En Yüce Olan'a karşı sözler söyleyecek, En Yüce Olan'ın kutsallarını ezip geçecek, zamanları ve yasaları değiştirmeyi tasarlayacaktır. Onlar bir vakit, vakitler ve yarım vakit boyunca onun eline teslim edileceklerdir. Sonra yargı kurulacak, onun egemenliği elinden alınacak, parçalanacak ve tamamen yok edilecektir. Ancak bütün göklerin altındaki krallık, egemenlik ve güç, En Yüce Olan'ın kutsalları olan halka verilecektir; onların krallığı ebedi bir krallıktır ve bütün krallar onlara kulluk ve itaat edecektir."

Daniel'in bu kehaneti, tüm yorumcular tarafından birbirini izleyen dört imparatorluk hakkında fikir birliğiyle açıklanmıştır: Birincisi Asur ve Babil imparatorluğu. İkincisi Pers ve Med imparatorluğu. Üçüncüsü Büyük İskender ve Yunanlıların imparatorluğu. Dördüncüsü ise en büyüğü, en güçlüsü ve en korkuncu olan Roma imparatorluğudur; ayrıca burada Daniel'in açıkça gösterdiği gibi, yeryüzündeki son imparatorluktur; çünkü dördüncü hayvandan veya imparatorluktan sonra yargı günü gelmekte ve başka hiçbir imparatorluk değil, sadece kutsalların ebedi krallığı takip etmektedir. Mademki Roma imparatorluğunun yeryüzündeki son imparatorluk olduğu kesindir ve

bunda hiçbir şüphe yoktur (nitekim Daniel ikinci bölümde altın başlı, gümüş göğüslü, tunç kalçalı ve demir bacaklı o büyük heykel veya sütun tasviriyle de bunu gösterir);

O halde buradan şu sonuç çıkmalıdır: Türk, Roma imparatorluğunun içinde olacaktır ve dördüncü hayvanın kapsamında yer almalıdır. Çünkü madem Roma imparatorluğu sonuncusudur; öyleyse Türk asla Roma imparatorluğunun olduğu kadar güçlü olamaz ve olamayacaktır; aksi takdirde yeryüzüne dört değil, beş imparatorluk gelmiş olurdu. Bu nedenle Türk bir imparator (Sezar) olmamalı, her ne kadar niyetinde bu olsa da yeni veya kendine ait bağımsız bir imparatorluk kurmamalıdır; ancak bu kuşkusuz onda eksik kalacaktır, yoksa Daniel yalancı çıkardı ki bu mümkün değildir.

Bununla birlikte, mademki Türk yine de bu kadar büyük ve güçlüdür ve Roma imparatorluğunda oturmaktadır; onu orada aramalı ve dördüncü hayvanın boynuzları arasında bulmalıyız. Çünkü böylesine kudretli bir şey Kutsal Yazılar'da önceden bildirilmiş olmalıdır. Pekala, Kutsal Yazılar'da boynuz, bir krallık demektir; nitekim burada Daniel'in kendisi on boynuzun, dördüncü imparatorluğa ait on kral olduğunu söyler. Şu halde Türk bu on boynuzdan biri olamaz; çünkü o boynuzlar, Roma imparatorluğu tam gücündeyken ona ait olan krallıklardır; yani İspanya, Fransa, İtalya, Afrika, Mısır, Suriye, Asya,

Yunanistan, Almanya vb. Romalılar, Muhammed veya Türk gelmeden önce tüm bu topraklara tam bir hakimiyetle sahipti. Daniel der ki, bu on boynuzdan sonra, on boynuzun arasından o küçük boynuz gelir; işte burada Türk ortaya çıkar ve yerini bulur. Çünkü tıpkı küçük boynuzun o on boynuzun arasından çıkıp büyümesi ve onlardan üçünü söküp atması gibi; yukarıda adı geçen dördüncü hayvanın veya imparatorluğun toprakları ve krallıkları içinden bir krallık çıkmalı ve bunlardan üçünü ele geçirmeliydi. Tüm bunlar olup bitenlerle de kanıtlanmakta ve metinle örtüşmektedir: Muhammed o küçük boynuz olmalıdır; çünkü o küçük bir başlangıçtan yükselmiştir. Ancak öyle büyümüştür ki Roma imparatorluğundaki üç boynuzu söküp atmış ve ele geçirmiştir; yani Mısır, Yunanistan ve Asya. Çünkü Sultan ve Sarazenler uzun süre bu boynuzlardan veya krallıklardan ikisini, Mısır ve Asya'yı ellerinde tuttular ve Türk'ün bugün hâlâ orada oturduğu gibi yerleştiler; üstelik üçüncü boynuzu, yani Yunanistan'ı da buna eklediler. Bunu başka kimse yapmadı ve biz bunun gerçekleşmiş olduğunu gözlerimizle görüyoruz; bu Muhammed'in krallığıdır, işte küçük boynuzu kesin olarak orada buluyoruz.

Her ne kadar Türk, Sultan'ı kovup bu toprakları ele geçirmiş ve sarayını veya merkezini Sultan'ın yaptığından başka bir yere kurmuş olsa da, bu durum onu başka veya yeni bir krallık yapmaz; aksine bu yine aynı Muhammed'in krallığıdır. Çünkü

hem Sultan hem de Türk aynı ve tek bir inanca, yani Muhammed'in inancına sahiptir. Birinin diğerini kovması ise neredeyse tüm imparatorluklarda yaşanmıştır; bir kardeşin diğerini kovması veya bir görevlinin efendisini sürmesi gibi. Tıpkı Pers'te imparatorluk merkezini ve sarayını Medya'dan Pers topraklarına taşıdıklarında imparatorluğun yine aynı kalması gibi; ya da Asur imparatorluğunun merkezi Ninova'dan Babil'e, Roma'nınki ise Roma'dan Konstantinopolis'e taşındığında olduğu gibi. Aynı şekilde Muhammed'in krallığı da şimdi merkeziyle birlikte Kahire'den Konstantinopolis'e taşınmıştır; fakat yine de Muhammed'in krallığı olarak kalmıştır. Zira kişiler ve saray merkezleri bir krallık içinde değişebilir ama krallık kendi işleyişi, yönetimi, inancı ve tüm özüyle olduğu gibi kalır.

Mademki o küçük boynuzu, yani Muhammed'i ve onun krallığını burada kesin olarak saptadık; o halde Türk'ün ve Muhammed'in krallığının ne olarak kabul edilmesi gerektiğini ve Tanrı katında ne anlam ifade ettiğini Daniel'den kolayca ve açıkça öğrenebiliriz. İlk olarak, Roma imparatorluğundan üç boynuzu -yani neredeyse en iyi üç krallık olan Mısır, Yunanistan ve Asya'yı- alıp elinde tutacak kadar güçlü bir efendi olmalıdır ve böylece o on krallıktan herhangi birinden daha güçlü olacaktır. ...boynuzlardadır; açık metin budur ve pratikte de böyledir. Çünkü Romalıların egemenliği altında olan Fransa, İspanya, İtalya, Almanya vb. hiçbir kral, Türk'ün şu an sahip olduğu

Türk veya Muhammed krallığı kadar güçlü değildir. Ve dördüncü hayvandaki on boynuz arasındaki o küçük boynuzun ifade ettiği gibi, neredeyse Roma İmparatorluğu'nun tam ortasında, hatta Konstantinopolis'teki Roma İmparatoru'nun hanesinde oturmaktadır.

İkinci olarak, bu boynuzun insan gözleri vardır; bu, Muhammed'in yönettiği Alkoran (Kur'an) veya yasasıdır. Bu yasada ilahi bir göz yoktur; aksine Tanrı'nın sözü ve ruhu olmaksızın sadece saf insan aklı vardır. Çünkü onun yasası, insan zekasının ve aklının kabul edebileceğinden başka bir şey öğretmez. Müjde'de (Evangelion) bulunduğu, inanılması çok zor ve yüce olan şeyleri ise çıkarmıştır; özellikle de Mesih'in Tanrı olduğu ve ölümüyle bizi kurtardığı gibi gerçekleri. Daniel, boynuzun gözünü yorumlarken bunu kasteder ve şöyle der: Yasayı ve düzeni değiştirmeye yeltenecektir; yani Müjde ve Hristiyan öğretisi gibi Tanrı'nın düzenini.

Üçüncü olarak, korkunç şeyler konuşan bir ağız vardır; bunlar Muhammed'in Mesih'i sadece inkar etmekle kalmayıp, onu tamamen ortadan kaldırdığı korkunç küfürlerdir. Kendisinin Mesih'ten çok daha üstün olduğunu, Tanrı katında tüm meleklerden, tüm azizlerden, tüm yaratılmışlardan ve bizzat Mesih'in kendisinden daha değerli olduğunu iddia eder. Bu, onun Alkoran'ında (Kur'an) açıkça yazar ve Türkler

bununla her gün övünürler; bu küfürleri gitgide daha korkunç bir şekilde sürdürür ve uygularlar. Bu yüzden Daniel burada o boynuzdan bahsederken o büyük ağzı şöyle yorumlar: En Yüce Olan'a karşı konuşacaktır; yani Mesih'e karşı öğretecek, ona küfredecek ve onu aşağılayacaktır; öyle ki onu en yüce olarak değil, kendisinden çok daha aşağı, sıradan bir peygamber olarak görecektir ve Muhammed geldiğinde Mesih'in öğretisinin sona erdiğini söyleyecektir.

Dördüncü olarak, En Yüce Olan'ın kutsallarına karşı savaş yürütür. Buna hiçbir açıklama gerekmez; sanırım bunu şimdiye dek yeterince ...gördük ve hissettik. Çünkü Türk, dünyada hiçbir halka Hristiyanlara olduğu kadar düşman değildir; Daniel'in bu kehanetini yerine getirmek için hiç kimseyle Hristiyanlarla olduğu kadar kan dökücü bir hırsıyla savaşmaz. Daniel ise Hristiyanları "En Yüce Olan'ın kutsalları" olarak adlandırır. Zira kalabalığın içinde pek çok sahte Hristiyan olsa da, Mesih tarafından buyrulan Müjde ve Sakramentalar bir ülkede kaldığı sürece, o ülkede kuşkusuz pek çok Hristiyan da vardır. Bu Hristiyanlar sayıca ne kadar az olursa olsun, inançları, vaazları ve Müjde hatırına -hatta orada bulunan Mesih'in ismi, sözü, ruhu ve sakramenti hatırına- o topraklar Hristiyan yurdu ve Tanrı'nın gerçek kutsalları olarak anılır. Bu nedenle Türkiye'de hâlâ pek çok Hristiyan vardır; hatta belki de orada esir olan ve onları ele geçiren Türk'e

hizmet etmek zorunda kalanlar arasında, başka herhangi bir ülkedekinden daha fazladır. Tıpkı Daniel'in burada, onun kutsallara karşı zafer kazanacağını ve onlara hükmedeceğini söylediği gibi. Tıpkı Peygamber İlyas zamanında İsrail halkı arasında olduğu gibi; o vakit o kadar çok kötü ve o kadar az dindar insan vardı ki, İlyas kendisinin tek başına kaldığını sanmış ve bu yüzden ölümü arzulamıştı. Fakat yine de Tanrı'nın kendisi için sakladığı yedi bin dindar ve kutsal kişi bulunmuştu; onlar hatırına İsrail halkı hâlâ Tanrı'nın halkı ve Tanrı'nın kutsalları diye anılıyordu, çünkü O'nun ismi, sözü ve ruhu onların arasındaydı. Tıpkı şimdiye dek Papalık altında olduğu gibi; orada da her şey insan öğretileri ve işleriyle o kadar yozlaşmıştı ki neredeyse hiç Hristiyan görülmüyordu. Fakat yine de orada bazıları bulunmak zorundaydı; çünkü Mesih'in ismi, vaftizi, Müjde'si ve sakramenti orada kalmıştı. Onların hatırına tüm o topraklar Hristiyan yurdu, onlar da Hristiyanlık veya Mesih'in halkı ve Tanrı'nın kutsalları diye adlandırılır. Zira Pavlus 2. Selanikliler 2. bölümde şöyle der: "Deccal olan Papa, Tanrı'nın tapınağında oturacaktır." Tanrı'nın tapınağı ise, Daniel'in bahsettiği Hristiyanlık veya Tanrı'nın kutsallarıdır. Ayrıca Daniel'in bu sözünde, aramızda ne kadar çok ya da az kutsal Hristiyan olduğundan ziyade, Türk'ün görüşüne ve niyetine bakmak gerekir. Çünkü Türk, aramızda ne kadar kutsal Hristiyan olduğuyla ilgili bir hesap veya ayırım

yapmaz; hepimizi bir tutar ve Mesih ismi hepimiz için ortak olduğundan hepimizi Hristiyan sayar. Çünkü o, Hristiyan ismine düşmandır; şeytan, bizim aramızda sahte öğretilerle bu ismi nasıl bastırıyorsa, Türk de Muhammed'in kılıcıyla aynı ismi bastırmak ister. Böylece Efendimiz Mesih'ten intikam almak ister. Yani Daniel demek ister ki: Türk'ün vicdanına ve görüşüne göre, savaştığı herkes Hristiyandır (yani Tanrı'nın kutsallarıdır). O, yeryüzünde Hristiyanlardan daha kötü bir halk olmadığına inanır; bu yüzden Türkler bize "Paganos", yani "Putperest" demekten başka bir isim vermezler; kendilerini ise yeryüzündeki en kutsal halk sayarlar.

Beşincisi; onun (daha önce dendiği gibi) Hristiyanlara karşı savaşta şansının yaver gitmesi, genellikle üstün gelmesi ve zaferi elinde tutmasıdır. İşte bu durum Türkleri inançlarında o kadar kibirli, katı ve emin kılıyor ki; Tanrı kendilerine bu kadar çok zafer verip Hristiyanları böyle terk ettiğine göre, kendi inançlarının doğru, Hristiyanlarınkinin ise yanlış olduğundan zerre şüphe etmiyorlar. Ancak Daniel'de önceden bildirildiği üzere, Hristiyanların günahları nedeniyle yeryüzünde cezalandırıldığını ve masumların şehit edildiğini bilmiyorlar. Çünkü Mesih'in şehitlere ihtiyacı vardır; bu yüzden O, her zaman kendisinininkilerin bedenen yenilmesine ve zayıf kalmasına izin vermiş, buna karşılık düşmanlarının üstün ve güçlü gelmesine müsaade etmiştir. Ta ki kendisinininkileri arındırıp temizlesin ve

ardından dūřmanları iyice azarız ve en tepeye ulařtıęında, onları ebedi cehennem ateřiyle cezalandırırsın. Bu kōr ve akılsız insanlar Tanrı'nın bu hūkmūnū ve yōntemini bilmezler; Mesih kendisini bōyle zayıf gōsterdięi iēin yeryūzūnde kendilerinden daha makbul bir halk olmadıęını sanırlar. Fakat būyūk bir hızla ve oyun, onlar daha ne olduęunu anlamadan aniden tersine dōnecektir; ařaęıda anlatılacaęı ūzere.

Altıncısı; Tūrķ'ūn hūkūmranlıęı ve gazabının hemen ardından Kıyamet Gūnū ve kutsalların krallıęı gelecektir; tıpkı Daniel'in burada boynuzun savařının ve zaferlerinin, "Gūnleri Eski Olan" (Tanrı) gelip yargı kūrūsūne oturana dek sūreceęini sōyledięi gibi. Tūrķler, Tanrı'nın bu korkunē yargıyla bizi kurtaracaęına ve onları cehenneme atacaęına asla inanmazlar. Ancak onun bu zaferlerinin ne kadar sūreceęini kimse bilemez; ēūnkū Mesih, o gūnū Baba'dan bařka kimsenin bilmedięini sōylemiřtir. Daniel de burada kapalı sōzlerle řōyle der: "Onlar bir vakit, vakitler ve yarım vakit boyunca onun eline teslim edileceklerdir; sonra yargı kurulacaktır."

Buradan anlařılan odur ki; Tūrķ imparatorluęu gōkten indirilen bir darbeyle yıkılacaktır ve onu bastırarak veya ondan daha gūēlū olacak hiēbir kral gelmeyecektir. Nitekim Daniel, o dōrdūncū hayvanın gōvdesinin, kūēk boynuzun būyūk kūfūrlerinden sonra yanması iēin ateře atılacaęını sōyler. Aynı

şekilde Vahiy (Apocalipsi) 20. bölümde, Gog ve Magog'un gökten gelen ateşle yok edileceği yazar. Hezekiel 38. bölümde de Tanrı'nın, Gog ve Magog ile ordularının üzerine ateş ve kükürt yağdıracağı yazılıdır. Kuşkusuz Gog, tarih kayıtlarının da ispatladığı üzere, Gog topraklarından veya Tatarlardan Asya'ya gelen Türk'tür.

Ancak mademki Mesih, Kıyamet Günü'nün yaklaştığının anlaşılması için işaretler vermiştir; buna göre Türk'ün sonu geldiğinde, Kıyamet Günü'nün kapıda olduğunu güvenle kehanet edebiliriz. Çünkü Daniel burada, dördüncü hayvandaki o küçük boynuzun en güçlü ve sonuncu olacağını söyler; biz de açıkça görmekteyiz ki, Roma İmparatorluğu topraklarında ondan daha güçlüsü yoktur ...Türk'ten sonra başkasının gelmeyeceği gerçeğiyle, Türk hakkındaki kutsal yazılar zaten yerini bulmuştur. Çünkü o (daha önce dendiği gibi) üç boynuzu söküp atmıştır ve Daniel ona daha fazla boynuz vermez. Bu nedenle, Türk'ün bundan böyle Roma İmparatorluğu'na ait daha fazla toprak kazanamayacağı umulur. Macaristan ve Alman topraklarında yaptıkları ise, onun bizimkilerle, bizimkilerin de onunla yapacağı son dalaşma ve boğuşma olacaktır; ve böylece bir sona varılacaktır. Öyle ki, Macaristan ve Alman topraklarını hırpalayabilir ama Asya ve Mısır'a sahip olduğu gibi buralara huzur içinde sahip olamaz. Çünkü Daniel ona üç boynuz verir, daha fazlasını değil; sınırlardan

ve komşulardan bir şeyler koparıp çalması ise onun "iyi geceler" demeden önceki son içkisi (veda uykusu) olsun.

Bu yüzden Daniel'in bahsettiği Muhammed'in savaşı ve zaferleri; Asya, Yunanistan ve Mısır'da büyük ölçüde gerçekleşmiş ve tamamlanmıştır. Onun en güçlü olduğu, en iyi hazırlandığı, sanki artık kimse ona engel olamazmış veya karşı koyamazmış gibi büyük bir özgüvenle ortalıkta dolandığı ve daha pek çok toprak kazanmayı planladığı tam o anda; evet, tam o vakit geldiğinde, o hâlâ çok şey yapmak isterken, kibirli ve ağgözlü bir haldeyken; Mesih onun üzerine kükürt ve ateşle gelecek ve soracaktır: Neden kendisine hiçbir kötülük yapmamış olan kutsallarına, hiçbir sebep yokken bu kadar korkunç eziyet etti ve zulmetti? Amin. Çünkü kutsal yazıların tamamı gerçekleşmiştir; nitekim o zamandan beri pek çok işaret meydana gelmiştir. Dünyada Müjde'nin (Evangelion) bu kadar büyük bir ışığı varken, aynı zamanda daha önce hiç olmadığı ve daha kötüsünün olamayacağı kadar büyük bir küfür, azgınlık ve haksızlık varken; bu düzen artık kırılmalı ve bir sona ermelidir.

Buraya kadar Türk'ün ve onun Muhammedî krallığının kutsal yazılara göre ne olarak kabul edilmesi gerektiğini gördük: Yani o; kılıç ve savaş yoluyla Tanrı'nın bir düşmanı, Mesih'in ve O'nun kutsallarının bir küfretmişisi ve zulmedicisidir. Öyle ki

o, doğrudan Mesih'e ve O'nunkilere karşı kılıçla savaşmak ve kudurmak üzere kurulmuş ve görevlendirilmiştir. Her ne kadar ...Her ne kadar geçmişte başka krallar da Hristiyanlara kılıçla zulmetmiş olsalar da, onların krallığı ve yönetimi Mesih'e küfretmek ve O'nunla savaşmak üzerine kurulmamış ve buna yönelik tasarlanmamıştır; aksine bu durum bir kötüye kullanım sonucu tesadüfen gerçekleşmiştir. Bir kral zulmettiyse, ondan sonra gelen bir başkası iyi olmuş ve buna izin vermemiştir. Dolayısıyla, krallıklar veya yönetimlerin bizzat kendisi Mesih'e karşı çabalamamış, sadece o yönetimi elinde tutan kişiler bazen kötü olmuştur. Ancak Muhammed'in kılıcı ve krallığı bizzat kendiliğinden doğrudan Mesih'e karşı yönelmiştir; sanki yapacak başka işi yokmuş gibi, kılıcını Mesih'e küfretmek ve O'nunla savaşmaktan daha iyi kullanamazmış gibidir; nitekim hem Alkoran'ı (Kur'an) hem de eylemleri bunu kanıtlamaktadır.

Buradan hareketle, Türklere karşı savaşa çağrılan her kişi vicdanını eğitebilir ve emin olabilir; nasıl düşünmesi ve kendini nasıl tutması gerektiği konusunda kuşkuya yer bırakmamalıdır: Türk'e karşı (eğer savaşı o başlatırsa) savaşan kişi, Tanrı'nın düşmanına ve Mesih'e küfredene, hatta bizzat şeytana karşı savaşıyordur. Öyle ki, bir Türk'ü öldürdüğünde masum kanı döktüğünden ya da bir Hristiyan'ı öldürdüğünden endişe etmesine gerek yoktur; aksine kesinlikle Tanrı'nın düşmanını ve

Mesih'e küfredeni öldürmektedir. Zira Tanrı bizzat Daniel'in yazısı aracılığıyla onu Mesih'in ve kutsallarının düşmanı olarak belirlemiş ve cehennem ateşine mahkûm etmiştir. Bu nedenle hiçbir Hristiyan ve Tanrı dostu, Türk ordusunda yer alamaz; zira orada Mesih'i inkâr eder ve hem Tanrı'nın hem de kutsallarının düşmanı olur. Aksine onların hepsi şeytana aittir ve bizzat efendileri Muhammed ve Türk imparatoru gibi şeytan tarafından ele geçirilmişlerdir. Çünkü Daniel'in, o küçük boynuzla Tanrı'ya karşı küfreden ağzı ve Tanrı'nın kutsallarına karşı savaşı atfettiği sözlerini iyi kavramalı ve dikkat etmelisiniz; bu sözler Türk veya Muhammed hakkında hiçbir iyiliğe değil, sadece kötülüğe ve şerre tanıklık eder. Bu nedenle bir önceki kitapçığımda, Hristiyan adı altında Türk'e karşı savaşa girilmemesi ve onlara Hristiyan düşmanı olarak saldırılmaması gerektiğini sadakatle tavsiye etmiştim. Çünkü burada işitiyorsun ki; Muhammed'e veya Türk'e, Hristiyanlara ve kutsallara karşı zafer müjdelenmiştir; nitekim şimdiye dek söküp attığı o üç boynuzda, yani Yunanistan, Asya ve Mısır'da bu gerçekleşmiştir. Mesih, güçlüleri aptal durumuna düşürmek ve utandırmak için kendisinin ve kendisinininkilerin yeryüzünde zayıf kalmasını ve acı çekmesini diler. Onların kudurmuşluğunu ise, (onlar bilmese de) gökyüzünü şehitler ve kutsallarla doldurmak için kullanır; ta ki kendi krallığı bir an önce dolsun, yargı günü gelsin ve o tiranlara hak

ettikleri karşılığı onlar daha ne olduğunu anlamadan versin.

Bunun yerine, her bir kişinin Hristiyan olmak, Türk'ten ve herkesten gelecek acılara gönüllü ve hazır olmak için çaba göstermesini tavsiye ettim ve hâlâ ediyorum. Ancak bir Hristiyan olarak veya Hristiyan adı altında savaşmamalısın; aksine dünyevi amirinin savaşmasına izin ver. Onun sancağı ve adı altında, bedenen üstlerine sadakat yemini etmiş dünyevi bir tebaa olarak sefere çıkmalısın; bedenle ve malınla itaatkar olmak için, ki Tanrı bunu Romalılar 13 ve Titus 3. bölümlerde senden ister. Özellikle de bu tür bir savaş merak uğruna, mal veya şan kazanmak için değil; toprakları, insanları, kadınları ve çocukları vb. korumak ve savunmak için yapılıyorsa -ki Türk'e karşı bu savaş böyledir-. Tıpkı sevgili aziz Aziz Mauritius ve yoldaşları ile diğer pek çok aziz hakkında okuduğumuz gibi; onlar savaşa Hristiyan olarak ya da Hristiyanlara karşı değil, imparatorları veya diğer amirleri tarafından çağrılmış, bedenen ve malen hizmet etmekle yükümlü oldukları itaatkar tebaalar, vatandaşlar veya şövalyeler olarak katılmışlardır. Bu bir "Hristiyan ordusu" veya "Hristiyan savaşı" olarak değil, "İmparatorun halkı" veya "ordusu" olarak adlandırılıyordu.

İşte, vicdanın ne kadar haklı ve düzgün durduğuna dair son kısım:

Bak, böylece vicdanın haklı ve düzgün bir durumda olur; cesur ve neşeli bir adam olabilirsiniz. Bu kalp ve ruh hali, kuşkusuz bedenini ve atını da daha güçlü kılacaktır. Çünkü amirine olan itaatle, Tanrı'nın sana bu seferi yükleyen ve bunu senden isteyen iradesi ve emri uyarınca yola çıktığından ve savaştığından eminsin. Bu yüzden Türk ordusunda masum kanına denk gelmekten korkmana veya endişe etmene gerek yoktur; çünkü onların Tanrı tarafından O'nun düşmanları olarak ölüme ve cehenneme mahkûm edildiğini duyuyorsun. Tanrı, amirin aracılığıyla bu hükmü Türk üzerinde infaz etmeni buyurur; artık senin yumruğun ve mızrağın, Tanrı'nın yumruğu ve mızrağıdır. Böylece sen, Efendilerin Efendisi olan Tanrı'nın, O'nun lanetlenmiş büyük düşmanına karşı görevlendirdiği bir celladı veya infaz memuru olursun. Bundan daha onurlu ve övgüye değer nasıl savaşabilirsin ki?

Eğer o seni boğar veya öldürürse; şayet bir Hristiyan isen, bundan daha dürüst bir ölümlerle nasıl ölebilirsin? Çünkü ilk olarak, Daniel orada durmakta ve "Türk, Tanrı'nın kutsallarına karşı savaşır" diyerek seni bir kutsal (şehit) yapmaktadır. Bu durum, Türk ve şeytan tarafı için tehlikedir; çünkü o bir katil olarak sadece masum ve kutsal kan dökerek, bizim tarafımızdan öldürdüğü her kişiyle aslında pek çok kutsal şehit yaratmaktadır. Onun, hiçbir hakkı ve sebebi olmaksızın, bir emir veya zorunluluk yokken bu katliama girişerek saldırdığı her yerde sadece

masum kanı döktüğü kesindir. Yine, Daniel'in dediği gibi Türk kutsallara karşı savaştığına göre, aralarında mutlaka Hristiyanlar bulunacağından, onun pek çok şehit yarattığı da kesindir. Böylece Türk sana, Daniel'in onun hakkında söylediği şeyi yapmış olur: Yani o, "kutsalların katili" ve "şehit yaratıcısı"dır.

İkinci olarak; Tanrı'nın emriyle amirine gösterdiğin yalın itaat içinde bulunurken ve bu yolda öldürülürken, iyi ve huzurlu bir vicdana sahip olursun. Eğer bir seçim yapmak gerekirse; bir Hristiyan, amirine itaat eden sadık bir vatandaş veya şövalye olarak Türk tarafından öldürülmeyi, yüz bin defa başka bir ölüme tercih etmelidir. Hatta bizzat Türk imparatoruna karşı kazandığın zafer, tüm malın ve onurunla senin olacaktır. Çünkü dendiği gibi, şayet bir Hristiyan isen ve itaat içinde savaşıyorsan, kuşkusuz bir azizsin/kutsalsın; gökyüzü senindir, bunda şüphe yoktur. Peki ama Türk'ün zaferi ve onuru -hatta tüm dünyanınki- gökyüzü ve ebedi hayatın yanında nedir ki?

Düşün ki, kötü imparatorların ve tiranların seni Mesih uğruna katlettiği şehitler zamanında yaşamış olsaydın ne yapardın? Ya da şimdi Papa'nın, piskoposların, bizim imparatorumuzun veya tiranların seni Müjde uğruna (pek çoğuna yapıldığı gibi) katlettiği bir zamanda ne yapardın? Onların seni bir aziz ve şehit yaptığına inanmak ve senin doğru bir duruş ile itaat içinde bulunduğundan emin

olmak zorunda kalırdın. Şimdi Türk'ün savaşarak yaptığı Şey, Tanrı'nın kutsallarını öldüren ve onları Şehit mertebesine yükselten kötü bir tirandan başka nedir ki? Türk bunu büyük bir güçle, durmaksızın yapıyor ve dünyanın sonunda Şeytanın Efendimiz Mesih'e karşı son büyük saldırısını gerçekleştirmesine uygun olarak, herkesten çok daha fazla aziz yaratıyor. Sevgili dostum, Daniel'in söylediği o söz müthiştir: Türk'ün sadece tek tek bazı azizlere işkence etmeyeceğini, aksine savaşla ve tüm gücüyle saldırıp onlara galip geleceğini söyler. Savaşta ise, tek başına işkence gören Őehitlerden çok daha fazla aziz yenik düşer.

Zaten bir gün öleceğini ve ölüm gününden ya da saatinden asla emin olmadığını biliyorsun. Öyleyse, Türklere karşı yapılan böyle bir savaş senin ecelin olacaksa ve bu Tanrı tarafından böyle takdir edilmişse; bunca ilahi sebep, emir ve görev elindeyken, günahların içinde değil de Tanrı'nın emri ve itaat yolunda öldüğünden emin olarak, kendini sevinçle Tanrı'ya teslim edip böyle onurlu ve kutsal bir ölümü tercih etmen gerekmez mi? Belki de bir göz kırpma süresinde tüm bu ızdıraptan kurtulup göğe, Mesih'in yanına uçup gidersin. Zira yatağında uzanmak zorunda kalıp, günahlarınla, ölümle ve Şeytanla boğuşup, bunca tehlike ve keder içinde çekişip dururken yine de böylesine harika bir Tanrı emrine ve görevine sahip olmayabilirsin. Burada (yatağında) yapayalnız ölürsün; seni güçsüz bir

hastalık ya da veba tüketir. Oysa orada, Daniell'in dediği gibi, pek çok kutsal seninle birlikte ölür; seninle birlikte giden ilahi, kutsal ve hoş bir topluluğa sahip olursun.

Özetle, her gün su, ateş, tarla, ev, hava ve yeryüzü gibi maruz kaldığımız her türlü ölüm tehlikesini kim sayabilir?. Etrafımızda pek çok vahşi hayvan, pek çok hastalık var; kimisi çatıdan düşer, kimisi atından düşer, kimisi kendi bıçağının üzerine düşer, bazıları kendini asar, bıçaklar veya boğar. Bazıları para için, bazıları bir kadın için, bazıları tek bir söz için, hatta bazıları yaptıkları iyilik uğruna öldürülür. Her gün beklemek zorunda olduğumuz bunca çeşit ölüm varken ve bazıları, ortada dürüst bir sebep ya da Tanrı buyruğu yokken, üstelik sonunun nereye varacağı tehlikeli ve şüpheliyken bunları sevinçle karşılar; biz burada, elimizde Tanrı'nın emri ve rızası varken, amirimize canımızla ve malımızla itaat etmek gibi bir görevimiz varken neden bu kadar tembel ya da yılgın davranalım?. Üstelik biz Hristiyanlar olarak, kutsallarla birlikte ebedi yaşama sahip olacağımızdan eminken.

Vaktimiz geldiğinde, dünyanın sonunda böyle bir ölümü aramayacak mıyız?. Kim ki bunlarla harekete geçmiyorsa, ona Türk'ün eline düşüp Türk olmasından daha uygun bir beddua edilemez; o zaman efendisi Türk gibi bizzat şeytanın malı olur ve

Tanrı tarafından ölüme ve cehenneme mahkûm edilir.

Bütün bunları Hristiyan olanlar ya da Hristiyan olmak isteyenler için söylüyorum; bu zamanda kendilerini nasıl yönlendirmeleri ve teselli etmeleri gerektiğini bilsinler diye. Türk'ten ya da onun tanrısı olan şeytandan çok fazla korkmasınlar. Çünkü Türk (mümkün olsa bile) Hristiyanların tamamını yiyip bitirseydi dahi bununla hiçbir şey kazanamazdı; aksine kendi mahkûmiyeti daha da büyür ve ...ve bu mahkûmiyet daha çabuk gelirdi; Hristiyanlar ise daha erken göğe yükselirdi. O ne kadar öfkeli ve kudurmuş olursa olsun, tüm şeytanlarıyla birlikte Hristiyanların hizmetkârı ve uşağı olmak zorundadır. Böylece onları mahvetmek istediğini sanırken, aslında onların iyiliğine ve kurtuluşuna hizmet etmiş olur. Çünkü Daniel orada durmakta ve onların (Hristiyanların) Türk tarafından katledilen ve öldürülen "kutsallar" olduğunu söylemektedir. Aziz Petrus da şöyle der: "İyiliğin peşinden giderseniz size kim zarar verebilir?". Davut da 115. Mezmur'da, Rab katında kutsallarının ölümünün ne kadar değerli olduğunu; 72. Mezmur'da ise onların kanının O'nun gözünde ne kadar kıymetli olduğunu söyler.

Bu ve benzeri teselli edici, görkemli sözler şu hükmü verir: Türk, sadece bir "kutsal katili"dir ve bununla aslında sonsuza dek kendine en büyük zararı vermektedir. Buna karşılık, onun öfkesi ve öldürme

hırsı, Hristiyanlara (onun isteği ve bilgisi dışında) bu dünyada hizmet etmeli ve onları sonsuz bir ebedi grkeme taşımaya yardım etmelidir.

Peki, burada kim kimi daha iyi aldatıyor ve ldryor?. Türk, Hristiyanları bu dünyada öldürerek ebedi hayata gönderir; fakat aynı eylemle kendisini tüm şeytanlarla birlikte ebedi cehennem ateşine mahkm eder. Hristiyanların sahip olduğu bu güçlü ve teselli edici sözler karşısında Türk pek bir şey kazanamayacak, Hristiyanlar ise pek bir şey kaybetmeyecektir. Muhammed ve yandaşları hak ettikleri karşılığı böyle bulacak, Hristiyanlar ise kendilerinin değil, Mesih'in intikamını almış olacak ve ödüllerini bizzat alacaklardır.

Bu nedenle; Türk'n Hristiyanları korkutmak için çocuklarını parçalamasını, onları şişlere geçirmesini, kazıklara oturtmasını ve elinden gelen her türlü vahşeti yapmasını bir "ustalık" olarak görmüyorum. Aksine bu, dünya önünde bile büyük bir "ahmaklık"tır. Çünkü dindar bir adam, karısının ve çocuğunun parçalandığını veya şişlendiğini gördüğünde korkmaz; aksine çok daha fazla öfkelenir, hırslanır ve her şeyi göze alarak sonuna kadar direnir.

...Hatta böylesine Ĕirkin bir manzara, sadece cesareti ve öfkeyi artırır; öyle ki artık ölümden korkmak bir yana, ona can atar hale gelir ve bu canavarca vahşetin intikamını almak ister. Böylece

Türk, bu yöntemle sadece kendi işini zorlaştırır ve karşısındakini daha amansız bir düşman haline getirir. Tanrı, Almanlarımıza böylesine yiğit ve öfkeli bir yürek bahşetsin ki; kendilerini korkutmak için yapılan bu canavarlıklar karşısında yılmasınlar, aksine daha da şevkle ve cesaretle Türk'ün üzerine yürüsünler. Çünkü dendiği gibi, haklı bir davaya, Tanrı'nın emrine ve Daniel'in vaadine sahibiz; Türk ise haksızlığa, Tanrı'nın gazabına ve kendi ebedi mahkûmiyetine sahiptir.

Şimdi ikinci bölüme, yani yumruğu (savunmayı) teşvik etmeye gelelim. Burada söylenecek olanlar, vicdanı teselli edilmiş ve doğru bir temele oturtulmuş olanlar içindir. Çünkü yüreği doğru olmayan birinin yumruğu da güçlü olamaz. Ancak biz burada amirlerimize ve tebaamıza düşen görevleri ele alacağız; Türk'e karşı nasıl bir fiziksel hazırlık yapılması ve bu savaşın nasıl yürütülmesi gerektiğini konuşacağız. Zira sadece dua etmek ve ruhani bir hazırlık içinde olmak yetmez; mademki düşman kılıçla ve bedenle saldırıyor, o halde savunma da kılıçla ve bedenle olmalıdır. Tanrı amirlere kılıcı boş yere vermemiştir...

...göklerdeki Babamın yüzünü görürler." Krallar kitabında Peygamber Elişa'nın, Suriyelilere karşı hizmetçisine kendisini çevreleyen ateşten atlar ve arabalarla dolu dağları nasıl gösterdiğini okuyoruz. Eğer o vakit bir şehri bedenen korumak için bunca

melek hazır bulunduyorsa; inanıyor musun ki böyle bir savaşta melekler orada bulunmasın, Hristiyanların ruhlarını manen kabul edip korumasın? Daniel'in dediği gibi, onlar Tanrı'nın kutsallarıdır.

Ancak Hristiyanların melekler tarafından her zaman bedenen korunmadığını yukarıda Eski Ahit'ten örneklerle açıklamıştım: Mesih, kendi krallığının bir an önce dolması ve tamamlanması için yeryüzünde zayıf kalmayı, acı çekmeyi ve öldürülmeyi diler ve buna ihtiyaç duyar. Çünkü O'nun krallığı bu dünyaya ait bedensel bir krallık değildir. Bu nedenle O'nun savaşı, en çok acı çekildiğinde ve çokça şehit verildiğinde en güçlü halindedir; tıpkı Aziz Pavlus'a Korintliler'e ikinci mektubun 12. bölümünde verdiği cevap gibi: "Lütfum sana yeter, çünkü gücüm güçsüzlükte tamamlanır."

Hristiyanlar da bu durumda aynısını yaparlar: Mesih aracılığıyla Hristiyan ve Tanrı'nın kutsalları olduklarına dair bu lütufla yetinirler. Şayet başka türlü mümkün değilse, Türk'ün her zaman zafer kazanmasına, övünmesine ve kibirlenmesine izin verirler; kendileri ise zayıf kalıp işkence görmeye razı olurlar. Çünkü görürler ki; tıpkı kendi ölümlerinde ruhlarını bekleyen saf melekler olduğu gibi, Türk ordusunun içinde de Türklerin ruhlarını bekleyen ve onları cehennem dibine itmek için hazır duran saf şeytanlar vardır.

Bu söylediklerimden, Hristiyanların silahlarını ve savunmalarını bir kenara bırakıp kendilerini Türk'e savunmasızca öldürtmeleri gerektiği anlamı çıkmamalıdır (savaş dışındaki şehitlerin yaptığı gibi). Aksine; mademki Hristiyanlar canlarıyla ve mallarıyla dünyevi amirlerine tabidirler ve her biri kendi amiri tarafından Türk'e karşı savaşa çağrılmaktadır; o halde sadık ve itaatkar tebaalar olarak üzerlerine düşeni yapmalıdırlar (ki gerçek Hristiyanlarsa bunu kesinlikle yapacaklardır) ve sevinçle yumruğu .sallamalı, ellerinden geldiğince vurmalı, öldürmeli, yağmalamalı ve zarar vermelidirler; zira dünyevi üstleri onlara bunu emreder ve onlardan bu hizmeti ve itaati bekler. Tanrı da onlardan, Romalılar 13 ve Titus 3. bölümlerde geçtiği üzere, ölüme kadar bu itaati ister.

Tıpkı yukarıda bahsedilen aziz şehitlerin geçmişte yaptığı gibi; onlar da imparator tarafından bir tiran veya başka düşmanlara karşı göreve çağrıldıklarında, silahlarını ve savunma araçlarını asla bir kenara atıp tiranın istediği gibi kendilerini öldürtmemişlerdir. Çünkü böyle yaparak imparatorlarına iyi hizmet etmiş olmazlar, aksine çok büyük zarar verirlerdi. Bunun yerine sadakatile yumruklarını sallamışlar; Efendilerinin emri uyarınca neşeyle mızrak saplamış ve kılıç çalmışlardır. Bunu yaparken de o anda birer Hristiyan olarak değil, imparatorun canıyla ve malıyla savaşmaya, düşmanı öldürmeye ve ona zarar vermeye çağrılmış hizmetkârları ve tebaası olarak

hareket ettiklerini çok iyi biliyorlardı. Bu uğurda öldürülenler ise sadece gerçek Hristiyanlar oldukları için değil, aynı zamanda bedenlerini ve mallarını Tanrı'ya itaat yolunda üstlerinin emrine sundukları için dindar, itaatkar ve sadık tebaalar olarak ebedi kutsallığa/azizliğe erişmişlerdir.

Şimdi Hristiyanlar da aynısını yapmalıdır: Türk hem Mesih'in hem de imparatorun ve bizim amirlerimizin bir düşmanı ve tiranı olduğuna göre; amirlerimiz onları göreve çağırdığında yola koyulmalı ve itaatkar tebaalar olarak düşmanın üzerine atılmalıdırlar. Eğer bu yolda can verirlerse; bak, onlar sadece Hristiyan değil, aynı zamanda canını ve malını Tanrı'ya itaat ederek üstlerinin yoluna koyan itaatkar ve sadık tebaalar olmuşlardır. Tıpkı dindar Uriah gibi ebediyen mübarek ve kutsaldırlar.

Ancak Türk, hem gerçek Hristiyanların hem de sahte Hristiyanların günahları üzerine gönderilmiş Tanrı'nın bir sopası ve belası olduğu için; şimdiye dek söylenen bu teselli ve güvenden herkes pay alıp "Ben bir Hristiyanım, ben de bu işe girişeyim" diyerek küstahça öne atılmamalıdır. ...Aksine önce tövbe etmeli ve yaşamını düzeltmelidir; ancak o zaman korku ve içten bir dua ile bu teselliye ve güvene ulaşabilir. Çünkü yukarıda da belirttiğim gibi, Almanya o kadar çok kötülük ve küfürle doludur ki, bu durum haddini aşmış ve göklere feryat eder hale gelmiştir. Eğer kendimizi düzeltmez, Müjde'ye

(Evangelion) yönelik zulüm ve aşağılamalardan vazgeçmezsek, durumun iyileşmesi mümkün değildir; bir cezaya çarptırılmamız kaçınılmazdır. Eğer bunu Türk yapmazsa, mutlaka başka bir şey yapacaktır; ya da bizzat Kıyamet Günü gelecektir. Fakat ister bir ceza ister Kıyamet Günü gelsin; kim Hristiyan ise ve kendini düzeltmişse, bunu sabırla karşılayabilir ve sonunda kurtuluşa erer; diğerleri ise cezalandırılmalı ve helak olmalıdır. Bu tövbe ve dua meselesi hakkında, Türklere karşı savaş üzerine yazdığım diğer kitapçıkta yeterince açıklama yapmıştım, burada tekrar etmeye gerek yoktur.

Bu vaazın ilk bölümü, yani vicdanları eğitmek ve teselli etmek üzerine olan kısım bu kadardır. Şimdi ikinci bölüme geçelim: Yani yumruğu (savunmayı) teşvik etmeye; canı ve malı bu uğurda feda etmeye, gönüllüce bu yola baş koymaya. Nerede üstler (amirler) bu savaş için bir vergi ya da katkı talep ederse, Romalılar 13. bölüme göre borçlu olduğu üzere bu katkı verilmelidir. Aynı şekilde, şayet amirler bizzat hizmete veya bedensel katılımı çağırırlarsa, buna da icabet edilmelidir; çünkü Tanrı bu itaati emretmiştir.

Zira bizim soylu beylerimiz ve asillerimiz şimdiye kadar fazlasıyla sefa sürmüş, eğlenmiş, debdebe içinde yaşamış ve aşırı lüks kıyafetler ile yiyeceklere para harcamışlardır; bu yolla tüm parayı Alman topraklarından dışarı savurmuş, hem bedenlerini

hem de mallarını Tanrı'ya karşı günah işleyerek mahvetmişlerdir. Artık onların da kendi makam ve mevkilerinin gereğini kanıtlama ve soylu olduklarını ciddiyetle gösterme zamanı gelmiştir. Aynı şekilde vatandaşlar ve tüccarlar da aşırı süs püs, yakışıksız faizcilik ve açgözlülükle yeterince uzun süre keyif çatmışlardır; yüz binlerce guldeni bu şekilde harcamış, dağıtmış ya da biriktirmişlerdir. Şimdi onlar da bir kez olsun bunun kefaretiini ödemeli ve ...ve bu paranın bir kısmını kendi canlarını, evlerini, mülklerini, çocuklarını ve eşlerini korumak için seve seve harcamalıdır. Zira eğer Türk gelirse, o harcamaya kıyamadıkları parayı onlar için biriktiren ve saklayan cellatları ve bekçileri olacaktır; o vakit hem paradan hem de canlarından olacaklardır.

Ayrıca şunu da söylemek gerekir ki; Türk'ün eline düşmektense, bedeni ve malı amirinin emrine verip onurlu bir şekilde savaşmak çok daha iyidir. Çünkü Türk'ün elinde yaşamak demek, her gün eziyet görmek, inancını kaybetme riskiyle yaşamak ve Mesih'e her an küfredilen bir ortamda nefes almak demektir. Türk'ün yönetiminde bir Hristiyan için hiçbir güvenlik ve onur yoktur. Bu yüzden, Tanrı'nın bize verdiği bu fırsatı değerlendirmeli ve Alman topraklarını bu tiranlığa karşı savunmalıyız.

Sonuç olarak, ey Hristiyan kardeşim! Eğer savaşa çağrılırsan, bunun Tanrı'nın bir emri olduğunu bil. Eğer malından vermen istenirse, bunun evini ve

aileni korumak için bir borç olduğunu anla. Tövbe et, yaşamını düzelt ve Mesih'e güvenerek, Daniel'in vaat ettiği o büyük zaferin ve kutsalların ebedi krallığının umuduyla cesur ol. Türk'ün kılıcı bizi ancak bu dünyanın dertlerinden kurtarıp ebedi selamete ulaştırabilir; fakat amirlerimize itaat içinde sergilediğimiz o kutsal direnç, Tanrı katında büyük bir onurdur. Tanrı hepimize bu yolda metanet ve sarsılmaz bir inanç bahşetsin. Amin.

...Hatta zanaatkârlar ve köylüler de uzun zamandır (fiyatları) aşırı yükseltmekle, sömürmekle, çalmakla ve yağmalamakla; diğer pek çok küstahlık ve itaatsizlikle dürüst bir cezayı çoktan hak etmişlerdir. Özellikle de Müjde'nin (Evangelion) gün ışığına çıktığı, bu sayede onların özgür ve zengin olduğu, her türlü dilencilikten kurtulduğu şu zamanda; Tanrı'ya artık hiçbir şey vermek zorunda olmadıklarını sanıyor, O'nun hizmetkârlarına yardım etmek yerine her şeyi sadece kendilerine yontuyorlar. Pazarda fiyatları şişirerek adeta insanların cebinden alıyorlar. Üstelik şimdiye dek büyük bir barış içinde yiyip içtiler, dans edip şarkı söylediler; tam bir güven içindeydik! Haydi bakalım; o biriktirdiğiniz, çaldığınız, vaizlerinizden ve papazlarınızdan esirgediğiniz ne varsa, şimdi onları "Landsknecht"lerin (paralı askerlerin) önüne dökceksiniz ve bunun için kimse size teşekkür bile etmeyecek. Prensler, sizden hiç acımadan bu paraları

alacak ve orduyu bununla ayakta tutacaktır.

"Mesih'in hakkını vermeyene devletin hazinesi el koyar" (Quod non tollit Christus, tollit fiscus).

Mademki barış için, Tanrı sevgisi ve hizmeti için bir altın vermeye yanaşmadın; o halde şimdi savaş için, Tanrı'nın cezası ve kefareti olarak on ya da yirmi altın ver bakalım! Eyüp Peygamber'in dediği gibi: "Rab'den iyilik gördük de kötülüğe mi katlanmayacağız?"

Vaiz (Süleyman) şöyle der: "Her şeyin bir zamanı vardır." Şimdiye kadar barış zamanıydı, şimdi savaş zamanı; şimdiye kadar zevk-ü sefa ve debdebe zamanıydı, şimdi keder ve çalışma zamanı; şimdiye kadar tefecilik, hırsızlık ve biriktirme zamanıydı, şimdi harcama, ödeme ve dağıtma zamanı; şimdiye kadar yeme, içme, dans etme ve gülme zamanıydı, şimdi yas tutma, dehşet, korku ve ağlama zamanı; şimdiye kadar sere serpe yatma, uyuma ve boş gezme zamanıydı, şimdi uyanık kalma, huzursuzluk, iş görme ve direnme zamanı. O iyi zamanları yaşamayı çok seviyorduk ama ne Tanrı'ya teşekkür ettik ne de O'nun lütfunu tanıdık. Öyleyse şimdi bu kötü zamanlara da katlanalım ve bundan bir ders çıkaralım.

O iyi günler için Tanrı'ya teşekkür etmeliyiz. Evet, Tanrı bize hep iyi zamanlar verseydi ve biz de yeryüzünü göklere ulaşan bir kötülük ve küstahlıkla doldurmaya devam etseydik, sevgili efendilerimiz

bundan pek memnun olurdu. Bu iyi günlere ve barışa her türlü ahlaksızlıkla alışmıştık. Şimdi ise tembellik ediyoruz diye bu kötü ve huzursuz zamanlar geliyor; ama biz hâlâ somurtuyor, yüzümüzü asıyor, vergi vermeyi ya da bizzat sefere çıkmayı reddediyoruz. Keşke bizi buna zorlayan birileri olsaydı! Neden daha önce Tanrı'nın sözünü duyduğunda itaat etmedin? Öyleyse şimdi Tanrı'yı Mesih'te dinlemek istemediğin için, Türk'ün içindeki şeytanı dinle!

Eğer direnirsen ve ne para vermek ne de savaşa gitmek istersen; pekâlâ, o vakit Türk ülkeye girdiğinde sana bunu öğretecektir. Tıpkı kısa süre önce Viyana önlerinde yaptığı gibi sana da yapacaktır: O senden artık ne vergi isteyecek ne de askerlik; aksine evini barkını ateşe verecek, davarını ve yemini alacak, paranı ve mülkünü yağmalayacak, seni (şansın yaver giderse) öldürecek, karını ve kızlarını gözlerinin önünde kirletecek ya da katledecek, çocuklarını parçalayıp kazıklara oturtacaktır. Üstelik tüm bunları korku dolu bir vicdanla, Tanrı'ya ve amirlerine itaatsizlik etmiş lanetli bir "gayri-Hristiyan" olarak izlemek zorunda kalacaksın. Ya da seni yanına katıp Türkiye'ye götürecektir, orada bir köpek gibi satılacaksın; ömrün boyunca bir parça ekmek ve bir yudum su için, gece gündüz kırbaç ve değnek altında sürekli çalışmak zorunda kalacaksın. Üstelik bunun karşılığında ne bir ücret ne de bir teşekkür alacaksın. Bir saldırı

olduğunda ise, en ön safta harcanacak olan sen olacaksın ve ordudaki tüm ayak işlerini yapacaksın. Orada ne Müjde duyacaksın ne de Mesih ve ruhunun selameti hakkında bir şey öğrenebileceksin. O zaman, "Keşke vergimi verseydim, keşke malımın yarısını feda etseydim, keşke prensimin emriyle sefere çıksaydım, keşke bana yılda dört kez vaaz veren o vaizi kendi elimle besleseydim" diyeceksin ama her şey nafîle olacak. Bak, işte sahip olmak istediğın ve şimdi peşinde koştüğun şey budur! Çünkü Türk ...Türk, şu an sahip olduğun o iyi zamanların kıymetini sana öğretecek olan kişidir; o günleri Tanrı'ya, O'nun hizmetkârlarına ve komşuna karşı ne kadar acınası, nankör ve kötü bir şekilde harcadığını, suistimal ettiğini sana gösterecektir. Türk, soyluları hizaya getirmeyi ve dize getirmeyi; vatandaşları terbiye edip itaatkâr kılmayı; köylüleri ehlileştirmeyi ve serkeşliklerinin bedelini ödetmeyi iyi bilir. Bu yüzden dindar ol ve Tanrı'ya dua et ki, Türk senin eğitmenin (okul müdürün) olmasın; sana tavsiyem budur. Zira o, Viyana önlerinde ne kadar korkunç ve pis bir terbiye edici olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştır.

Şayet günahlarımız Tanrı katında bize bu kadar akıl ve cesaret bırakmış olsaydı, tüm Almanların şu düşüncede olmasını dilerdim: Hiçbir kasabanın veya köyün Türk tarafından yağmalanmasına ya da insanların sürüklenip götürülmesine izin vermesinler. Aksine, iş ciddiye bindiğinde ve zorunluluk hasıl

olduğunda; yaşlı-genç, kadın-erkek, uşak-hizmetçi, herkes kendini sonuna kadar savunabildiği kadar savunmalı, gerekirse hep birlikte ölene dek direnmelidir. Hatta kendi evlerini ve çiftliklerini bizzat kendileri yakıp her şeyi yok etmelidirler ki, Türk geldiğinde eline geçirecek hiçbir şey bulamasın; o parçalamayı ve kazığa oturtmayı çok sevdiği o küçük çocukları bile bulamasın. Zira onları canlıyken alıp götürmesine biz engel olamıyoruz. Bütün bunlar, daha önce dendiği gibi, Tanrı'ya edilen içten dualarla, her şeyi O'nun lütfuna emanet ederek ve üstlerin (amirlerin) itaati altında yapılmalıdır.

Türk'e dopdolu bir ülke bırakmaktansa, bomboş ve ıssız bir toprak bırakmak her zaman daha iyidir. Kim bilir, böylesine bir kararlılık Türkler üzerinde nasıl bir etki yaratır? Eğer sürüklenip götürülürsek, başımıza gelecekler—yukarıda işittiğimiz gibi—öldürülmekten çok daha beterdir. Ayrıca Türkiye'de Hristiyan inancından sapıp Türk inancına geçme, yani şeytanla birlikte cehennem dibine gitme tehlikesi de büyüktür.

Nitekim bizzat Romalılar, eski Alman kadınlarının da tıpkı erkekler gibi savaş meydanına çıkıp savaştıklarını yazarlar. Hatta bir düşman öldürmeyen genç kızların, ceza olarak evlenemeyip kız kurusu kalmak zorunda olduklarını anlatırlar. Türkler hakkındaki yeni tarih kayıtları da buna benzer şeyler yazmaktadır. ...Nitekim Türklerin Yunanistan'daki

Limni (Lemnos) adasına saldırdıkları, kapı muhafızını öldürdükleri, ancak babasının öldüğünü gören kapı muhafızının kızının babasının silahlarını kuşanıp kapıda Türklere karşı tek başına direndiği anlatılır. Vatandaşlar yetişip Türkleri püskürtene dek bu kahramanca mücadeleyi sürdürmüştür. Aslında Türklerin kendileri de aynı şekilde davranmakta; teslim olup esir düşmektense ölmeyi tercih etmekte ve evlerine dönmek isteseler bile artık esir almamaktadırlar.

Bu nedenle, düşmana karşı savunma yapılabilecek hiçbir küçük evi bile önemsiz görmüyorum; zira düşman o eşiği geçmek için bedel ödemelidir. Gerçi bu askeri strateji meselelerini askerler benden çok daha iyi bilirler ama bu durumda risk almak zorunludur. Eğer Türk bizi alıp götürürse, ondan hiçbir merhamet bekleyemeyiz; aksine bedensel acıların yanı sıra aşağılanma ve alaylarla dolu büyük bir felaketle karşılaşırız. Ruhani açıdan ise selametten, Tanrı'nın sözünden mahrum kalır ve o utanç verici "Muhammedî" (Müslüman) yaşamı izlemek zorunda kalırız.

Bence en iyisi, kendini Tanrı'ya emanet ederek, görevinin bilinciyle ve üstlerine itaat ederek, hangi yolla olursa olsun teslim olmadan sonuna kadar direnmektir; Türkler arasında vurarak, ateş ederek ve mızrak saplayarak gerekirse ölene dek savaşmaktır. Çünkü o küçük çocukların hatırı için

kendi canını kurtarmaya çalışman hiçbir işe yaramaz; zira işittin ki, Türkler yanlarında gtremedikleri çocukları ya bıaklamakta ya da kazığa oturtmaktadır. Onlara yardım edemediğin gibi, sadece daha büyük bir ızdırap ve sefalete tanıklık etmek zorunda kalırsın.

Çocukları seninle birlikte götürseler dahi, onların yanında kalacağını sanma; çünkü Türkiye'de esir Hristiyanlar hayvanlar gibi satılır; domuz gibi muamele görürler. Orada kimse kimin babası, annesi, çocuğu veya karısı olduğuna bakmaz; kadını bir yere, erkeği başka yere satarlar. İşte anne-babaların ve çocukların başına gelecek olan budur. ...çocuklar birbirlerinden ayrılırlar, zira alıcılar ve satıcılar böyle ister. Bu nedenle her bakımdan evinde kalıp, Tanrı'nın rızası ve üstlerinin (amirlerin) itaati yolunda kendini savunmak ve öldürülmek, böyle tehlikeli ve utanç verici bir esarete düşmekten çok daha iyidir. Bu benim en içten temennimdir; ancak bunun bir temenni olarak kalacağını da biliyorum. Ben bunları, bu konuda doğru bir eğitim almak isteyen sevgili Hristiyan Almanlarımızın iyiliği için söylüyorum. Diğerlerinin ise buna ihtiyacı yok; onlar zaten kendilerini çok akıllı sanıyorlar. Ancak eğer Türk ile savaşmak ve kendimizi savunmak istiyorsak, hem yreğimizle hem de elimizle şimdiye kadar alıştığımızdan daha farklı ve yeni düşünceler edinmeli, kendimizi buna göre hazırlamalıyız.

Burada, halihazırda Türkiye'de esir olan veya esir düşebilecek olan Almanlara da bir nasihat ve teselli vermeliyim. Tıpkı Babil'e sürgün edilen Yahudilere mektup yazıp onları sabırlı olmaya, esarete inançlarını korumaya ve Babil'in dininden etkilenmemeye çağıran kutsal peygamber Yeremya'nın örneğini izlemeliler. Zira işittiğime ve okuduğuma göre, Türklerin veya Muhammed'in dininin sahip olduğu o gösterişli dış görünüş nedeniyle pek çok Hristiyan inancından sapmakta, bu dini gönüllüce ve zorlanmadan kabul etmektedir. Bu yüzden dikkat et sevgili kardeşim; seni uyarıyorum ve nasihat ediyorum ki, gerçek Hristiyan inancında sabit kalasın; senin günahların için ölen sevgili Rabbin ve Kurtarıcın İsa Mesih'i asla inkâr etmeyesin ve unutmayasın.

Öyleyse, henüz vaktin ve imkânın varken On Emir'i, "Göklerdeki Babamız" duasını ve İman Açıklamasını (Amentü) iyi öğren. Özellikle şu maddeyi çok iyi belle: "O'nun biricik Oğlu, Rabbimiz İsa Mesih'e inanıyorum; O ki Kutsal Ruh'tan vücut buldu..." ...Bak, Türklerin veya Muhammed'in inancı şudur: Onlar, İsa'nın Meryem ana adındaki bir bakireden doğmuş, büyük bir peygamber olduğunu kabul ederler; ancak O'nun Tanrı'nın oğlu olduğunu, bizim için öldüğünü ve günahlarımız için kefareti ödediğini reddederler. Aksine O'nun, tıpkı diğer peygamberler gibi, sadece kendi zamanı için geldiğini ve kendi işini tamamladığını söylerler; şimdi

ise Muhammed'in zamanının geldiğini, Muhammed'in yaşayan en büyük peygamber olduğunu ve Mesih'ten daha üstün olduğunu iddia ederler.

İşte bu, Muhammed'in inancının temelidir; dışarıdan ne kadar süslü görünse de, özünde Mesih'i inkâr etmek ve O'nu sadece sıradan bir insan yerine koymaktır. Sen ise, bir Hristiyan olarak, Mesih'in sadece bir peygamber değil, aynı zamanda gerçek Tanrı ve Tanrı'nın oğlu olduğunu, senin günahların için çarmıhta öldüğünü ve üçüncü gün ölümden dirildiğini kalbinde mühürlemelisin. Türklerin o debdebeli ibadetlerine, dış görünüşteki disiplinlerine veya gösterişli yaşam tarzlarına aldanma. Onlar her ne kadar çok dua etseler, oruç tutsalar ve dindar görünseler de; temelde Mesih'i, yani tek kurtuluş yolunu inkâr ettikleri için tüm bu işleri boştur ve Tanrı katında hiçbir değeri yoktur.

Bu yüzden, esaret altında olsan bile, bedenini onlara hizmet etse de ruhunu Mesih'e ait kalsın. Onların camilerine gitmek ya da onların adetlerini uygulamak zorunda kalsan dahi, kalbinde daima İman Açıklamasını tekrarla ve Mesih'in senin için döktüğü kanı hatırla. Çünkü bu dünyadaki esaret geçicidir, ancak Mesih'e olan sadakatin sana ebedi özgürlüğü ve göksel krallığı kazandıracaktır. Türk'ün dinine geçmek, sadece bu dünyada geçici bir rahatlık sağlar; ancak karşılığında ruhunu ve ebedi yaşamını kaybedersin. Bu nedenle sabırlı ol, dua et ve

Mesih'in seni bu karanlıktan kurtaracağı ya da seni kendi yanına alacağı günü umutla bekle. ...ve Kutsal Ruh'tan, Bakire Meryem'den doğmuş olduğuna; Pontius Pilatus döneminde acı çektiğine, çarmıha gerildiğine, öldüğüne ve gömüldüğüne; ölümler diyarına indiğine, üçüncü gün ölümler arasından dirildiğine; göğe yükseldiğine, her şeye gücü yeten Baba Tanrı'nın sağında oturduğuna ve oradan dirileri ve ölümleri yargılamak için geleceğine (inanıyorum). Zira işin özü bu maddede yatmaktadır. Bu madde nedeniyle bizlere Hristiyan denir; bu madde aracılığıyla Müjde (Evangelion) tarafından çağrılmış, vaftiz edilmiş, Hristiyanlığa dahil edilmiş ve kabul edilmişizdir. Yine bu madde aracılığıyla Kutsal Ruh'u, günahların bağışlanmasını, ölümlerin dirilişini ve sonsuz yaşamı alırız. Çünkü bu madde bizi Tanrı'nın çocukları ve Mesih'in kardeşleri yapar; öyle ki ebediyen O'na benzer ve O'nun mirasçısı oluruz.

Yeryüzündeki tüm diğer inançlardan bizim inancımızı ayıran işte bu maddedir. Çünkü Yahudiler buna sahip değildir; Türkler ve Sarazenler de buna sahip değildir; hatta hiçbir Papa, sahte Hristiyan ya da başka bir imansız da buna sahip değildir; sadece gerçek Hristiyanlar buna sahiptir. Bu nedenle, şayet Türkiye'ye düşersen ve orada ne bir vaiz ne de bir kitap bulabilirsen, ister yatağında ister iş başında ol, kendi kendine bu duaları et: "Göklerdeki Babamız", İman Açıklaması ve On Emir. Bu maddeye geldiğinde ise, onu zihnine iyice kazımak ve belirgin kılmak için

parmağınla işaret et ya da elinle, ayağınla bir işaret ver. Özellikle de Türklerin arasında bir ayartma veya inancına yönelik bir saldırı gördüğünde, "Göklerdeki Babamız" duasıyla Tanrı'dan seni bu sapkınlıktan korumasını dile ve bu maddede saf ve sarsılmaz kal. Çünkü yaşamın ve kurtuluşun bu maddeye bağlıdır. Tıpkı Aziz Yerehya'nın Babil'deki Yahudilere nasihat ettiği gibi; onlar altın ve gümüşten putlar gördüklerinde, Yeruşalim'deki Tanrılarını hatırlamalı ve ilerinden "Ya Rab, sadece Sana tapınılmalıdır" demeliydiler. Sen de aynısını burada yap; eğer Türklerin arasında...

...bazı Şeyler görürsen; örneğin büyük bir kutsallık gösterişi gibi, sakın bunlardan etkilenme, aksine Şöyle de: "Sen bir melek dahi olsan, yine de İsa Mesih değilsin. Rab İsa, sadece Sana inanıyorum, bana yardım et!"

Türklerin arasındaki diğer bir ayartma ise Şudur: Onların rahipleri veya din adamları (dervişler/hocalar), öyle ciddi, yiğit ve sert bir yaşam sürerler ki, insan onları melek sanabilir. Bizim tüm din adamlarımızın ve rahiplerimizin Papa yönetimindeki yaşamı, onların yanında bir Őaka gibi kalır. Çoğu zaman kendilerinden geçerler (vecd hali) veya insanların olduğu sofralarda adeta lymşesine hareketsiz otururlar. Hatta zaman zaman büyük mucizeler de gösterirler. Kim böyle Őeylerden etkilenip sarsılmaz ki? Ama böyle bir

durumla karşılaştığında bil ki ve hatırla: Onlar senin iman madden hakkında hiçbir şey bilmezler ve Rabbin İsa Mesih'i ne tanırlar ne de kabul ederler. Bu yüzden tüm bunlar sahtedir; zira Şeytan da ciddi görünebilir, asık suratlı olabilir, çok oruç tutabilir, sahte mucizeler gösterebilir ve kendininkileri vecd haline sokabilir. Ancak İsa Mesih'e katlanamaz, O'nu duymak dahi istemez. Bu sebeple bil ki, bu tür "Türk evliyalari" Şeytan'ın evliyalari dir. Onlar kendi büyük işleri ve çabalarıyla dindar ve kurtulmuş olmak, başkalarına da yardım etmek isterler; ama bunu tek kurtarıcı olan İsa Mesih olmadan yapmaya çalışırlar. Böylece hem kendilerini hem de İsa Mesih hakkındaki bu maddeyi bilmeyen veya önemsemeyen diğ erlerini saptırırlar; tıpkı bizim rahiplerimizin (keşişlerin) kendi uydurma kutsallıklarıyla bizi cennete götürmek istemeleri gibi. Öte yandan, onların sık sık dua etmek için bir araya geldiklerini göreceksin; bunu öyle bir disiplin, sessizlik ve güzel dış hareketlerle (bedensel tavırlarla) yaparlar ki, bizim kiliselerimizde böylesine bir disiplin ve sessizlik hiçbir yerde bulunmaz. Orada kadınlar özel yerlerdedir ve öyle örtülüdürler ki kimse yüzlerine bakamaz. Türkiye'deki esir kardeşlerimiz, bizim halkımızın kiliselerde neden böyle sessiz, düzenli ve ruhani bir vakarla durmadığından şikayet ederler. Bak, işte tüm bunlar ...Hristiyanlar kendi kiliselerinde bu şekilde duralardı keşke; öyle güzel ve vakur davranırlardı.

Ama sen yine de başparmağını bir parmağının üzerine bastır ve Mesih İsa'yı düşün; onların Mesih'e sahip olmadıklarını ve O'na değer vermediklerini anla. Bırak istedikleri gibi süslensinler, dursunlar, tavır takınsınlar; şayet Mesih İsa'ya inanmıyorlarsa, bil ki Tanrı, imanla yiyip içeni, imansız oruç tutana; imanla az çok düzenli davrananı, imansız çok güzel davranana; imanla az dua edeni, imansız çok dua edene tercih eder. Zira Mesih, Luka İncili'nin yedinci bölümünde, günahkâr kadının, tüm gösterişine rağmen cüzzamlı Simun'dan daha dindar olduğuna hükmeder. Yine vergi memuru olan o zavallı günahkâr, oruç tutan ve her türlü kutsallığa sahip kibirli Ferisi'den daha iyi olmalıydı. Mesih o güzel ama imansız Ferisilere karşı şöyle demiştir: "Fahişeler ve vergi memurları cennete sizden önce girecekler".

Üçüncü olarak; Türk evliyalarına (azizlerine) yapılan ziyaretleri (hacları) göreceksin; orada Mesih'e inanmayan ama Muhammed'in inancıyla ölmüş kişileri bulacaksın; Türklerin oraya gidip onlara adaklar adadığını ve yakardığını göreceksin; tıpkı bizim eskiden kendi azizlerimize yakarmak için hacca gitmemiz gibi. Orada da pek çok kişi şifa bulur ve tıpkı bizde olduğu gibi büyük mucizeler gerçekleşir. Bizim kendi azizlerimiz sandığımız kişilerin mezarlarında ve hac ziyaretlerimizde gerçekleşen; ölülerin dirilmesi, körlerin görmesi, topalların yürümesi gibi bu tür sahte mucizeler hakkında sıkça

ve çokça yazmıştık. Oysa Mesih, Matta İncili'nin 24. bölümünde, sahte Mesihlerin ve sahte peygamberlerin öyle mucizeler yapacağını bildirmiştir ki, seçilmiş olanlar bile neredeyse saptırılacaktır. Aynı şekilde Aziz Pavlus da Selaniklilere ikinci mektubun dördüncü (ikinci) bölümünde ...bildirmiştir: Zira bir insanı kör, topal veya ölü olduğuna inandırarak ona eziyet etmek şeytan için küçük bir iştir. Sonra bu sahte mucizelerle kendi putperestliğini kurduğunda ve insanları Mesih yerine (aslında kendisi olan) "azizlere" yakarmaya ittiğinde, o kişiye eziyet etmeyi bırakır; böylece insan, o "azizin" kendisine yardım ettiğine inanır. Şeytan bazen gerçek hastalıkları kovacak veya yaraları iyileştirecek kadar maharetlidir; çünkü o, tıp ilminde tüm doktorların üzerinde bir doktordur, üstelik bu dünyanın prensidir. Bak, kendi büyücüleri aracılığıyla ne tuhaf mucizeler yaratır, onlara kavranamaz işler yaptırarak nasıl yardım eder!

Kutsal adam Eyüp'e ne yapmıştı: Havada fırtına ve gök gürültüsü yaratarak tüm malını mülkünü yakmış, çocuklarını öldürmüştü, üstelik kendi bedenini korkunç kötü çıbanlar ve yaralarla vurmuştu. Bak, Rabbimiz Mesih'in kendisini bile havada tapınağın üzerine, oradan da yüksek bir dağa (sanki O'nun Tanrısıymış gibi) nasıl taşımış ve bir anda yeryüzünün tüm krallıklarını O'na göstermişti. Şayet o hava olayları yaratabiliyorsa, çıbanlar

çıkarabiliyorsa, havada taşıyabiliyorsa ve böylece bizzat Mesih ile bile "oynayabiliyorsa"; kendi imansızları ve Hristiyan olmayanları üzerinde neler yapmaya muktedir değildir ki?

Bu nedenle uyarılmış ol: Türkiye'de bir belirti görür veya duyarsan, kendi kendine şunu de: "Tüm ölüleri diriltsen ve her türlü mucizeyi göstersen bile; eğer beraberinde İsa Mesih'i inkâr ediyor, O'na küfrediyor veya O'nu tanımak istemiyorsan, senin yerinde şeytanın olduğuna inanırım. Ben mucizeler ve harikalar yerine zayıf Mesih'immin yanında kalmayı, senin o güçlü ve kudretli mucize yaratanlarına kapılmaya bin kez tercih ederim".

Aslında Türkiye'de bu tür sahte mucizeleri tanımak ve onlardan sakınmak çok kolaydır; çünkü bunlar Mesih'in adıyla değil, Mesih'in adına karşı, Muhammed'in adıyla yapılırlar. Zira dendiği gibi ...dendiği gibi; onlar Mesih hakkında hiçbir şey bilmezler, O'nunla alay eder ve Mesih adını anan Hristiyanlara, sanki Mesih kendi halkını terk etmiş ve onlara Muhammed'e karşı yardım etmiyormuş gibi, aciz ve hükümsüz bir azizin takipçileriymiş gibi bakarlar. Oysa bizim buralarda, Papalık yönetimi altındaki sahte mucizeleri tanımak çok daha tehlikeli ve zordur; çünkü onlar bizzat Mesih'in adı altında, O'nun Hristiyan azizleri aracılığıyla gerçekleşir. Oysa bunlar da insanları Mesih'ten uzaklaştırmak için kurgulanmış en sinsi şeytan oyunlarıdır; tıpkı

Mesih'in, sahte Mesihlerin seçilmişleri bile saptırabileceği uyarısı gibi.

Dördüncü olarak; Türklerin arasında dış görünüme dayalı oldukça yiğit, disiplinli ve onurlu bir yaşam tarzı göreceksin. Onlar bizim yaptığımız gibi şarap içip sarhoş olmazlar, tıka basa yiyip içmezler; bizim kadar hafifmeşrep ve gösterişli giyinmezler; binalarını bizim kadar görkemli ve debdebeli inşa etmezler. Aksine, hükümdarlarına ve efendilerine karşı muazzam bir itaat, terbiye ve saygı içindedirler. Onların dışarıdan bakıldığında sergiledikleri bu düzenli yönetim ve disiplin, bizim Alman topraklarında görmeyi arzuladığımız türdendir.

Ancak her ne kadar yasaları bir erkeğin on iki kadına kadar almasına ve bunun yanında dilediği kadar cariyeye sahip olmasına izin verse de; üstelik tüm bu çocukların mirasta eşit hakka sahip olduğu söylene de, onlar kadınlarını büyük bir baskı ve sıkı bir denetim altında tutarlar. Öyle ki, bir erkeğin kendi karısıyla toplum içinde şakalaştığı veya hafif bir sohbe daldığı neredeyse hiç görülmez. Çünkü erkekler, rahipleri (hocaları) aracılığıyla kadınlar üzerinde tam bir hak ve güç sahibi kılınmışlardır; sevdikleri veya öfkelenedikleri kadınları diledikleri gibi yönetirler. Bu yöntemle kadınlarını zorla bir zapturapt altına alırlar; dışarıdan bakıldığında görülen o "güzel edep" aslında bir baskının ürünüdür ve bizim buralardaki serbestlik, şatafat veya aşırı

süslenme onlarda bu yüzden bulunmaz. ...Gördüğünde seni şaşırtmasın bu, aksine yine o maddeye (iman şartına) tutun ve de ki: "Tüm bu güzel dış disiplin ve hayat tarzı Mesih olmadan hiçbir şeydir." Çünkü asıl mesele, dışarıda ne kadar terbiyeli görüldüğün değil, kalbinin Mesih aracılığıyla Tanrı ile barışık olup olmadığıdır. Zira dışarıdaki bu onur ve disiplin sadece bedensel ve dünyevi bir iyiliktir ki bunu imansızlar, putperestler ve Romalılar da bir zamanlar en üst seviyede yapmışlardı. Fakat bu onlara, ne kadar muazzam bir yönetim kurmuş olsalar da, ruhani bir fayda sağlamadı. Çünkü hepsi Mesih'ten yoksundu ve O'nun lütfu olmadan mahvoldular.

Beşinci olarak; şayet esir düşersen, seni satın alan efendine sadakatle ve gayretle hizmet etmelisin. Eğer o bir Türk ise ve senin inancına karışmıyorsa, bedenine ve malına sahip olduğu için ona tıpkı bir Hristiyan efendiye hizmet eder gibi hizmet et. Sakın "Ben bir Hristiyanım, bu ise bir Türk'tür, ona hizmet etmek zorunda değilim" diye düşünme. Aksine, Tanrı seni oraya gönderdiyse ve bu senin kaderinse, Aziz Pavlus'un kölelere buyurduğu gibi, "insanlara değil, sanki Rabbe hizmet ediyormuş gibi" içtenlikle hizmet et. Bu senin Hristiyanlık onurun ve tanıklığıdır. Senin bu sadık hizmetin belki de o Türk'ün Hristiyanlığa ısınmasına veya en azından senin inancına saygı duymasına vesile olur.

Ancak dikkat et! Eğer efendin seni inancını inkâr etmeye, Muhammed'i övmeye veya Hristiyanlığa küfretmeye zorlarsa, işte o noktada itaat biter. O zaman "Tanrı'ya itaat etmek insanlara itaat etmekten daha evladır" diyerek canın pahasına da olsa inancını savun. Bedenini öldürebilirler ama ruhunu Mesih'ten koparamazlar. Bu esaret, senin için bir imtihan ve aynı zamanda bir tanıklık alanıdır. Sabret ve hatırla: Mesih de bu dünyada bir kul/hizmetkâr sureti aldı ve senin için her türlü acıya katlandı. O'nun izinden gitmek, her nerede olursan ol, bir Hristiyanın en büyük şerefidir. ...süslenme onlarda bu yüzden bulunmaz; oysa bizde kadınlar arasında bu kadar şatafat, maliyet ve görkem vardır.

İmdi, bu türden bir dış görünüş, cahil ve zayıf Hristiyanlar için büyük bir ayartmadır; tıpkı Babil'deki altın putun Yahudiler için veya bizdeki bir Kartuzi manastırının (etkileyici disipliniyle) yarattığı hayranlık gibi. Zira bizde şarap içmeyen bir tarikat o kadar kutsal sayılırken, onlarda hiçbir kadın veya genç kızın bu şekilde (serbestçe) yaşamasına izin verilmez. Bu yüzden kendine dikkat et; yine parmağını bastır (iman maddesini hatırla), zira bu meselede de Mesih'ini bulamayacaksın. Mesih'in dışında ve O'na karşı olan bu tür "güzel" şeylerin ne faydası vardır? Şöyle diyebilirsin: "Görünüşte güzel ama özünde kötü; bizdeki ise (iman) sade ama sağlam." Çünkü Mesih'te ölçülü bir şekilde şarap içmek ve neşeli olmak; Mesih'in dışında, ne

peygamberlerin, ne havarilerin ne de bizzat Mesih'in emretmediği o fevkalade asık suratlı ve katı disipline bürünmekten çok daha iyidir. Zira Mesih hem erkeklerle hem kadınlarla, hem Ferisilerle hem vergi memurlarıyla yemiş ve içmiştir. Ancak Türkler, Tanrı'yı ve O'nun biricik Oğlunu inkâr edip O'na zulmederken, kendilerini Tanrı'dan ve O'nun öz Oğlundan daha üstün ve iyi göstermek zorundadırlar; tıpkı bizim din adamlarımızın ve ikiyüzlülerimizin yaptığı gibi. Öyleyse bil ki: Mesih'in krallığı yeme içmede veya dış davranışlarda değil, kalpteki imandadır (Luka 17). Bu tür ikiyüzlülüklerin seni etkilemesine izin verme.

Bu ayartmaların üzerine bir de şu büyük "talih" ekleniyor: Türkler o kadar güçlendiler ve o kadar çok zafer kazandılar ki; (onların iddiasına göre) Hristiyanlar bu kadar sık yenilgiye uğrarken kendileri böylesine muazzam bir yükseliş gösterdiler. Bu durum, insan aklının başka türlü yorumlayamayacağı kadar büyük bir şeydir; sanki onların kutsallığı bunu hak ediyormuş ve onların inancı ile yaşam tarzı Tanrı'nın o kadar hoşuna gidiyormuş gibi görünür. Bu yüzden o kadar inatçı, sert ve kibirlidirler ki, bir Türk'ü dininden döndürmenin imkânsız olduğu sanılır. Öte yandan kendilerini öyle görürler ki; dünyada onlardan daha yüce bir halk, Hristiyan inancından daha utanç verici bir inanç yoktur. Böylece haddini aşan bir kibirle Mesih'e ve Hristiyanlara hakaret eder, onlara zulmederler. Kendi

aralarında övünerek, alay ederek şöyle derler: "Hristiyanlar kadın gibidir, Türkler ise gerçek erkeklerdir; onlar sanki sadece kahramanlar ve devlerden ibarettir, biz Hristiyanlar ise sadece korkak kadınlar ve zayıflarız." Ama bilmezler ki sonları ne kadar acı olacaktır. O kibirli Babilliler de bir zamanlar "erkek", Yahudiler ise "kadın" gibiydi; ama sonunda o "kadınlar" hayatta kaldı, Babillilerin ise ne teni ne kılı kaldı.

Bak, Türklerin bu "kutsal" görünüşünün altında, saklı ama aslında apaçık olan ne korkunç dehşetler yatar: Sadece Mesih'i inkâr etmekle kalmazlar, aynı zamanda O'nun kanına, ölümüne ve dirilişine; yani O'nun dünya için yaptığı tüm iyiliklere küfreder ve hakaret ederler. Muhammed'i O'nun üzerine koyarlar ki bu yolla Baba Tanrı'ya küfreder ve Tanrı'nın makamına Şeytan'ı oturturlar. Bunun yanı sıra, yeryüzünde eşi benzeri duyulmamış şekilde kan döken, pek çok ülkede cinayetler işleyen gerçek kan dökücü köpeklerdir. Dahası, ahlaklı insanlara söylenmesi bile yakışmayacak kadar iğrenç bir fuhşiyat ve sapkınlık (Sodomculuk) içindedirler. Zira onlar evliliğe neredeyse hiç değer vermezler. Üstelik tüm ülkelerin ve halkların en büyük yağmacıları ve yok edicileridirler. Kim böylesine büyük dehşetleri sayıp bitirebilir ki? Üstelik tüm bunları birer günah olarak görmezler, aksine "saf erdem" olarak adlandırırılar. Bu, tüm körlüklerin üzerindeki bir körlüktür! İşte tüm bunlar, daha önce dendiği gibi,

dışarıdan öyle bir "kutsallık" cilasıyla süslenmiştir ki, pek çok Hristiyan dinden döner ve kendilerini gönüllüce böylesine korkunç ve çirkin bir şeytana teslim ederler. Gerçekten de, nerede böyle sahte bir kutsallık varsa, orada tüm kötülüklerin bir yığın halinde birikmiş olması gerekir; tıpkı bizim din adamlarımızda gördüğümüz gibi; onların küfürleri, kibirleri, cinayetleri, açgözlülükleri ve fuhuşlarının sonu yoktur.

Ancak onlar kendilerini şu sözle avuturlar: "Tanrı'nın bunca insanı, bu kadar uzun süre yanılgı içinde bırakıp lanetleyeceğini mi sanıyorsun?..." ...Antimesihimiz (Papa) de işte bu düşünceyle kendini teselli eder. Bu tür sözler veya düşünceler, sendelemekte olan bir Hristiyan'ı kolayca yoldan çıkarabilir ve inatçı bir günahkârı daha da beter hâle getirebilir. Nitekim vaktiyle Yahudiler de kutsal peygamberlere karşı aynı tavrı takınmış ve "Ey, Tanrı o kadar öfkeli değildir; Miha ve diğerlerinin yazdığı kadar kötü davranmayacaktır" demişlerdi. Ancak insan bu tür düşünceleri aklından söküp atmalı; Tanrı'nın işlerini veya hükümlerini, insanların işlerine veya yargılarına göre ölçmemelidir. Çünkü meselenin özü, az ya da çok sayıda insanın inanıp inanmaması, kimin lanetlendiği veya kurtulduğu değildir. Asıl mesele; Tanrı'nın neyi emrettiği veya neyi yasakladığıdır, O'nun sözünün ne olduğu veya ne olmadığıdır. İnsan sadece buna bakmalı ve bunu düşünmelidir. Tüm dünya topyekûn Şeytan'a gitse

dahi, gökyüzü ve yeryüzü yok olsa bile, Tanrı ve O'nun sözü baki kalacaktır. Bu yüzden, Şeytan'ın bu tür oklarına ve fırtınalarına karşı güvende kalmak ve gerçek bir Hristiyan olarak kalabilmek için Mesih'ine sıkıca tutun; sıkı tutun diyorum, işte o zaman kurtulursun. Bırak Türkler ve tüm imansızlar, eğer başka türlü sunu istemiyorlarsa, cehennem dibine gitsinler.

Bu söylediklerim, esir düşenlerin imanlarında sarsılmaz kalmaları, her türlü ayartma ve saldırıya karşı dirençli olmaları için bir uyarıydı. Şimdi ise onları teselli etmek isteriz: Esaretlerinde sabırlı olmalı, çektikleri tüm bu sefaleti Tanrı rızası için gönüllüce taşımalarıdır. Öyleyse dikkat et; eğer Tanrı bunu takdir ettiyse ve sen Türk tarafından esir alınıp götürüldüysen, satıldıysan; artık onların iradesine göre yaşamak ve bir köle (hizmetkâr) olmak zorundasın. Şunu unutma: Bu sefaleti ve hizmeti sana Tanrı göndermiştir; bu yüzden sabırlı ve gönüllü olmalı, Tanrı rızası için acı çekmeli ve efendine (seni satın alan kişiye) karşı —sen bir Hristiyan, o ise bir pagan veya Türk olsa dahi— en büyük sadakat ve titizlikle hizmet etmelisin. Bir Hristiyan olduğun için efendinin kölesi olmaya layık olmadığını düşünme ve sakın (bazılarının yaptığı gibi) kaçıp gitmeye kalkışma.

Kaçıp gitmenin doğru olduğunu sananlar yanılıyorlar; zira kaçan bir esir, efendisinin malını çalmış olur.

Ölen veya öldürülen bir esir içinse durum farklıdır; zira bu durumda geride kalanlar daha da öfkeli ve acı dolu olur ve Şeytan'ın bu uzuvlarına karşı var güçleriyle direnirler. Oysa bir Hristiyan için bu tür bir vahşet çok daha az korkutucudur; çünkü bilirler ki o paramparça edilmiş zavallı yavrular ve dindar insanlar birer azizdir. Türk, onlara binlerce kez iyilik etseydi, her birini Türk İmparatoru yapsaydı dahi; Şeytan'ın öfkesiyle onları bu kadar gaddarca katlederek Tanrı'ya kurban etmekle onlara sağladığı o büyük onuru ve göksel ödülü veremezdi. Türk, bu insanlardan intikam aldığını sanırken aslında en büyük zararı kendine verir; çünkü kendini cehennemine uçurumuna iter. Belki de şimdi buna gülüyor ve tüm halkıyla birlikte hiçbir şeyi umursamıyordur. Pekâlâ, varsın gülsün; ancak bu gülüşe layık değildir ve gerçeği idrak edemez. Mesih yakında bu gülüşü ondan söküp alacak ve ona her şeyi acı bir şekilde öğretecektir.

Bunları (daha önce de dediğim gibi) Türkler veya onların yandaşları gülsün diye değil, Hristiyanlara teselli olsun diye yazıyorum. Daniel peygamber, Türk'ün Tanrı'nın bir düşmanı ve küfürbazı olduğunu, cehennem ateşine mahkûm edildiğini bizim için yeterince açık yazmıştır. Eğer Daniel'in yazıları hiç sayılıyorsa, bizim yazılarımızın alaya alınmasının da bir önemi yoktur. Elimizde bizi aldatmayan ve yanıltmayan bir metin var: Türk'ün savaştığı o insanlar Tanrı'nın azizleridir. Mademki onlar Tanrı'nın

azizleridir, bir Hristiyan, Türk'ün veya Şeytan'ın o yavrulara ve Hristiyanlara bedensel olarak ne kadar gaddarca davrandığını dert etmemelidir. Zira melekler orada hazır beklemekte, onların ruhlarını elleri üzerinde taşıyıp göğe yükseltmektedirler. Çünkü 91. Mezmur'da şöyle yazılmıştır: "O, meleklerine senin için buyruk verecek... Ayağın bir taşa çarpmasın diye seni elleri üzerinde taşıyacaklar". Aynı şekilde Mesih, Matta İncili'nin 18. bölümünde şöyle der: "Size doğrusunu söyleyeyim, onların melekleri göklerdeki Babamın yüzünü her zaman görürler".

Cünkü efendinden vücudunu ve malını çalmış olursun; zira o seni satın almış veya bir şekilde edinmiştir ve artık sen ona aitsin. Efendin ne kadar kötü veya imansız olursa olsun, sen bir Hristiyan olarak sadakate hizmet etmelisin.

Burada Aziz Petrus ve Pavlus'un sözlerini dinleme zamanıdır; onlar kölelerin ve hizmetkârların bedensel efendilerine karşı itaatkâr, sadık, alçakgönüllü ve gayretli olmalarını buyurmuşlardır. Onlara sanki insanlara değil de bizzat Mesih'e hizmet ediyormuş gibi hizmet etmelisiniz. İster putperest ister kötü olsunlar, efendilerinize tüm konularda itaat edin; sadece insanların gözüne girmek için değil, yürekten bir saflıkla ve Tanrı korkusuyla bunu yapın. Zira eğer gerçek bir Hristiyan isen, bu hizmet ve sefalet sana zarar vermez; aksine inancının

denendiği ve kanıtlandığı bir haç gibi, senin kurtuluşun için faydalı olur.

Kutsal kişilerin örneklerini hatırla: Atamız Yakup, hilekâr ve kötü kayınpederi Laban'a sadakatle hizmet etmişti. Yine kendi kardeşleri tarafından çalınıp Mısır'da putperest bir efendiye satılan Yusuf'u düşün; o orada sadakatle hizmet etti ve haksız yere zindana atıldı; ama sonunda yücelerek ülkenin efendisi oldu. Aynı şekilde İsrail halkının Mısır'da Kral Firavun'un altında ne kadar uzun süre ağır bir hizmet vermek zorunda kaldığını hatırla ...hiçbiri efendilerinin ne kadar sert, pagan veya kötü olduğuna bakmaksızın hizmetten kaçmadı.

Keza daha sonra; İsrail Krallığı'nın Asur'a, ardından Yahuda Krallığı'nın Babil'e sürüldüğü zamanlardaki o ağır hizmeti düşün. Orada kral, kraliçe, prensler, kâhinler, peygamberler ve senden çok daha kutsal pek çok kişi hizmet etmek ve köle olmak zorunda kalmıştı. Daniel ve arkadaşları (Daniel 1. Bölüm), o zalim kralın yönetimi altında her gün bedenlerini ve ruhlarını tehlikeye atarak, her türlü aşağılanma ve alaya katlanarak hizmet ettiler; tıpkı 137.

Mezmur'da (Babil Irmakları Kıyısında) anlatıldığı gibi. Şüphesiz orada feryat eden, şikayet eden, lanet okuyan ve söylenen sabırsız Yahudiler de vardı; hatta bazıları Yahudilikten dönüp paganlaştı. Ancak dindarlar sabırlıydılar; kaçıp gitmediler, aksine Daniel ve arkadaşları gibi tüm sadakat ve gayretleriyle

hizmet ettiler ve gerçek imanda kaldılar. Bu yüzden duaları işitildi, Tanrı tarafından lütufla ve mucizevi bir şekilde kurtarıldılar.

Yeni Ahit'e geldiğimizde ise; Mesih'in bizzat kendisi, Yahudilerin ve paganlar olan Pilatus ile Herodes'in kendisine dilediklerini yapmalarına izin vermedi mi? Aziz Pavlus hapsedilmedi mi? Neredeyse tüm elçiler ve pek çok kişi sürgün edilip kovulmadı mı? Tıpkı Aziz Yuhanna'nın Patmos adasında olduğu gibi.

Ardından Roma'dan ve diğer yerlerden gelen pek çok kutsal şehit; evlerinden, yurtlarından, eşlerinden ve çocuklarından koparılıp uzak, ıssız adalara sürülmediler mi? Oralarda taş ocaklarında ve diğer ağır işlerde tıpkı eşekler gibi çalıştırılmadılar mı? Sen neden durumunun, bizzat Rabbin Mesih'ten ve Eski ile Yeni Ahit'teki tüm o kutsal kişilerden daha iyi olmasını bekliyorsun? Mesih'in dediği gibi: "Öğrenci efendisinden üstün değildir" (Luka 6). Eğer efendisine ne olduysa, öğrencisine de aynısı olması onun için yeterlidir. ...Böylece her bir Hristiyan'ın, başına bu tür bir esaret geldiğinde, bunu kendi günahları için hak ettiği dürüst bir ceza ve Haç olarak görmesi gerekir. Çünkü biz Almanya'da, Tanrı'nın bize verdiği o büyük huzur, barış ve özgürlüğü sadece nankörlükle, gururla, oburlukla, tefecilikle ve her türlü kötülükle suistimal ettik. Bu yüzden, şimdi bu tür zorluklar ve sefaletle biraz terbiye edilmemiz adildir.

Ancak bu esaret altında bile, Tanrı'nın seni terk etmediğini bil. Aksine, eğer orada inancını korur ve efendine sadakate hizmet edersen, bu hizmetin Tanrı katında değerlidir. Hatta belki de senin bu dürüst ve Hristiyanca tavrın sayesinde, bir Türk efendi, Mesih hakkında daha iyi şeyler düşünmeye başlar. Zira hiçbir vaaz, Hristiyanca bir yaşamın ve sabrın verdiği tanıklık kadar etkili değildir.

Eğer efendin sana kötü davranırsa, Mesih'in de kötü muamele gördüğünü hatırla. Eğer seni aç bırakırsa, Mesih'in de aç kaldığını düşün. Eğer seni döver veya aşağılarsa, Mesih'in de senin için kırbaçlandığını ve yüzüne tükürüldüğünü hatırla. Bu dünyadaki her türlü acı geçicidir; ama Mesih'te olanların ödülü ebedidir. Bu nedenle kalbini ferah tut, sabret ve Tanrı'ya güven; O, seni bu esaretten ya bedenen kurtaracak ya da ruhunu kendi ebedi huzuruna kabul edecektir.

Türk'ün kılıcı ve zinciri sadece bedene hükmedebilir, ancak ruhun özgürdür ve Mesih'e aittir. Bu özgürlüğü kimse senden alamaz. Esaretin ne kadar uzun sürerse sürsün, Tanrı'nın vaadi sarsılmazdır: "Dünyada sıkıntınız olacak, ama cesur olun; Ben dünyayı yendim." (Yuhanna 16). Bu söz senin tesellin olsun. Her nerede olursan ol, Mesih seninledir. Amin.

Böylece, efendine karşı gösterdiğin isteksizlik ve sabırsızlıkla hiçbir şeyi düzeltemezsin; aksine sadece

efendini daha da öfkelenendirir ve kötüleştirirsin. Üstelik bu tavrınla Mesih'in öğretisine ve adına leke sürersin; sanki Hristiyanlar hizmet etmek yerine kaçıp giden, efendilerinin malını çalan hırsızlar ve düzenbazlarmış gibi bir izlenim verirsin. Bu durum, Türklerin ve paganların inançlarında daha da katılaşmasına neden olur. Oysa sen sadakate ve gayretle hizmet edersen, Mesih'in adını ve Müjde'yi onurlandırmış olursun; efendin ve diğerleri, Hristiyanların ne kadar sadık, itaatkâr, dindar, alçakgönüllü ve çalışkan bir halk olduğunu gördüklerinde belki de Mesih'e yönelebilirler. Aziz Pavlus'un Titus'a yazdığı mektupta (3. Bölüm) buyurduğu gibi: "Hizmetkârlar, her konuda efendilerini onurlandırarak Tanrı'nın öğretisini süslemelidirler".

Bir Türk'e veya pagana hizmet etmek ne kadar kötü olabilir ki? Sen imanlı bir Hristiyan olarak kalmaya devam ettiğin sürece, bu hizmet seni bozmaz. Zira bizlerin arasında bile pek çok kişi kötü efendilere, tiranlara veya zalimlere hizmet etmek zorunda kalıyor. Hatta Papalık yönetimi altında bizlere neler yapıldığını düşün; oradaki tiranlar bizi hapsediyor, sürgün ediyor, yakıyor, kafalarımızı kesiyor ve boğuyorlar. Onlar Türklere göre çok daha beter davranıyorlar. Yine de bizler tüm bunlara katlanmak, dua etmek, sabretmek ve hizmet etmekle yükümlüyüz. Şunu bil ki Papa, iman meselelerinde Türk'ten çok daha tehlikelidir; çünkü Türk kimseyi

Mesih'i inkâr etmeye veya kendi inancına geçmeye zorlamaz. Türk, bedensel olarak Hristiyanları katletse bile, aslında farkında olmadan gökyüzünü azizlerle doldurur; zira onun zulmü karşısında inancını koruyarak ölenler cennete gider.

Türk'ün Mesih'e yönelik küfürleri ve dışarıdaki o "kutsal" görünüşü insanları zorlamaz, sadece kandırmaya çalışır. Ancak Papa, bizzat Mesih'in adını kullanarak, O'nun en sevgi dolu temsilcisi ve en sadık çobanı olduğunu iddia ederek insanları aldatır ve ruhlarını cehenneme sürükler. Papa, uydurma insan öğretileriyle soylu ruhları Mesih'ten koparır ve onları kendi uydurduğu sözde ruhaniyetle katleder; bu ise Muhammed'in öğretisinden çok daha tehlikelidir. Eğer birisi onun bu cehennemi ve şeytani aldatmacalarına karşı çıkarsa, hemen Türklerin yöntemine başvurur ve o kişiyi bedenen de öldürür. Şüphesiz ki o, eğer elinden gelseydi ve kralları, imparatorları kışkırtabilseydi, Türklerden çok daha büyük bir yıkım ve kan dökülmesine neden olurdu.

Özetle, nereye gidersek gidelim, gerçek ev sahibi Şeytan'dır. İster Türk'ün yanına gidelim ister Papa'nın altında kalalım; her iki yanda da karşımızda Şeytan'ı buluruz. Dünya ne yazık ki şu an bu haldedir; Mesih'in ve Aziz Pavlus'un önceden bildirdiği o dehşet verici ve tehlikeli zamanlar gelip çatmıştır. Şeytan zincirlerinden boşalmış, tüm dünyayı saptırmakta, hem bedensel hem ruhani

olarak her yönden Hristiyanlığa saldırmaktadır. Tanrı bu günleri seçilmiş olanlar uğruna kısaltmazsa, hiçbir insanın kurtulması mümkün olmayacaktır.

Bu nedenle uyanık olalım, Mesih'e olan imanımızda sarsılmaz kalalım. Her birimiz kendi üstlerine itaat etsin ve Tanrı'nın ne takdir edeceğini sabırla beklesin. İşler nasıl giderse gitsin, artık bu dünyada iyi bir şeylerin olmasını umut etmek beyhudedir; çünkü "testi kırılmış ve parçalar her yere dağılmıştır".

Burada Luka İncili'nin 21. bölümünde Mesih'in bu kötü zamanlar hakkında öğrettiği şu sözü hatırlamak gerekir: "Bunların olmaya başladığını görünce doğrulun ve başlarınızı kaldırın; çünkü kurtuluşunuz yakındır". Çorba dökülmüş olsa da bizler parçaları toplayabildiğimiz kadar toplamalı ve Mesih'in öğrettiği gibi cesur olmalıyız.

Ancak şunu da unutmamalıyım: Eğer Türklerin altında hizmet ediyorsan, bu hizmeti sadece efendinin evine ve malına fayda sağlayacak şekilde sınırlı tutmalısın. Eğer efendin seni Hristiyanlara karşı savaşmaya veya onlara zarar vermeye zorlarsa, işte o zaman itaat etmemeli; aksine sana yapabileceği her türlü eziyete katlanmayı, hatta ölmeyi tercih etmelisin. Zira Daniel'in Türk hakkında yazdığı gibi; onun savaşı bizzat Tanrı'nın azizlerine karşıdır ve o, suçsuz kanı dökmektedir. Sen de onun

bu günahına ve küfür dolu putperestliğine
(Muhammed'e) ortak olmaktan sakınmalısın.

Krallar Kitabı'ndaki dindar Naaman örneğini hatırla:
O, efendisi olan kralın hizmetindeyken onunla birlikte
tapınağa giderdi ancak asla kralın putuna tapmadı.
Aynı şekilde kutsal şehit Aziz Mauritius ve yoldaşları
da İmparator onlara Hristiyanlara karşı savaşmalarını
emrettiğinde, silahlarını yere atmış ve "Eğer
Hristiyanlara karşı savaşmamızı istiyorsan, başka
askerler ara; bizler Mesih'in halkıyız ve O'nun uğruna
her şeyi çekmeye hazırız" demişlerdi.

İşte sen de Türk'e hizmetini bu şekilde sunmalısın;
öyle ki bu hizmetinle ne Hristiyanlara ne de Tanrı'ya
karşı gelmiş ol. Sadece ev işlerinde ve efendinin
malının korunmasında ona yardımcı ol. Bu tavsiyem
sadece Türk esaretindekiler için değil; bizim
imparatorumuzun, papamızın veya prenslerimizin
altında yaşayıp da Müjde'ye veya Hristiyanlara karşı
zorlanan herkes içindir. Hiç kimse kendini Müjde'ye
veya Mesih'e karşı bir araç olarak kullanırmamalıdır.

Çünkü Hristiyanlara karşı savaşmak veya onlara
zulmetmek, masum kanını üzerine çekmektir ve bu
asla Türklerden daha iyi bir durum değildir. İnsanın
Tanrı'ya, insanlardan daha fazla itaat etmesi gerekir.
Zira Tanrı, hiçbir efendiye veya otoriteye, Kendisine
ve Sözü'ne karşı mücadele etmesi veya savaşması
için böyle bir güç vermemiştir. Böylesi bir durumda
artık o otoriteye itaat borcu kalmaz; aksine uyruklar,

dünyada barışın korunması ve bedensel yaşamın esenliği için üstlerine sadece bedensel konularda hizmet etmekle yükümlüdürler.

Ancak her türlü inayetin ve bilgeliğin babası olan Tanrı, bu (zor) zamanı bizler için lütfuyla kısaltsın. Bize bilgelik ve güç bağışlasın ki; bu dünyada bilgece ve mertçe yürüyelim, sevgili Rabbimiz İsa Mesih'in gelişini neşeyle bekleyelim ve bu keder vadisinden saadetle ayrılalım. O'na sonsuza dek övgü, onur ve yücelik olsun. Amin.

**Nürnberg'de Johann Stüchs tarafından
basılmıştır.**